F. L. Kunzen
Hemmeligheden

Hemmeligheden.

Et Comisk Syngestykke i en Handling.

Sat i Musik og indrettet for Klaveret

af

F. L. Æ. Kunzen,

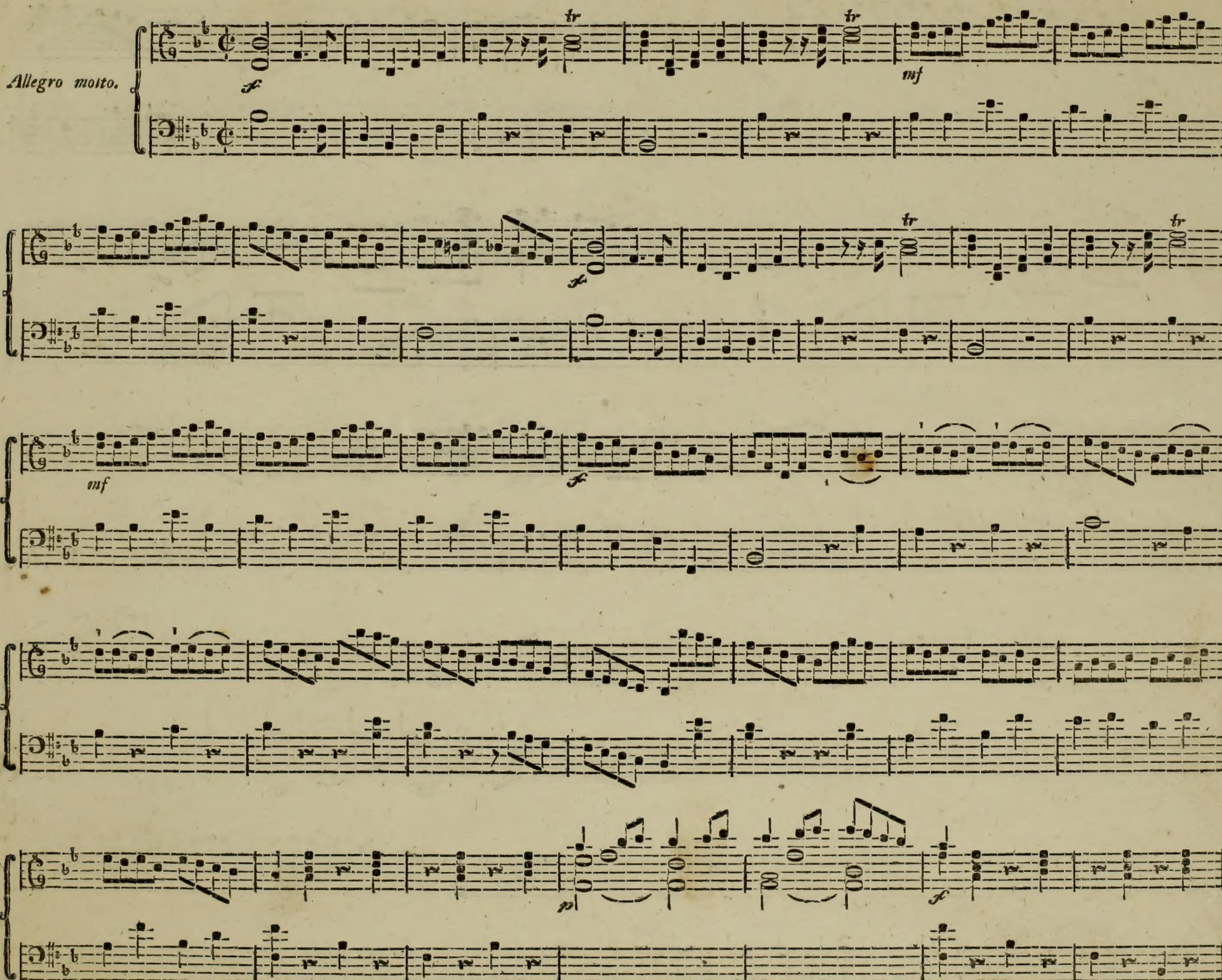
Kongl. Kapelmester.

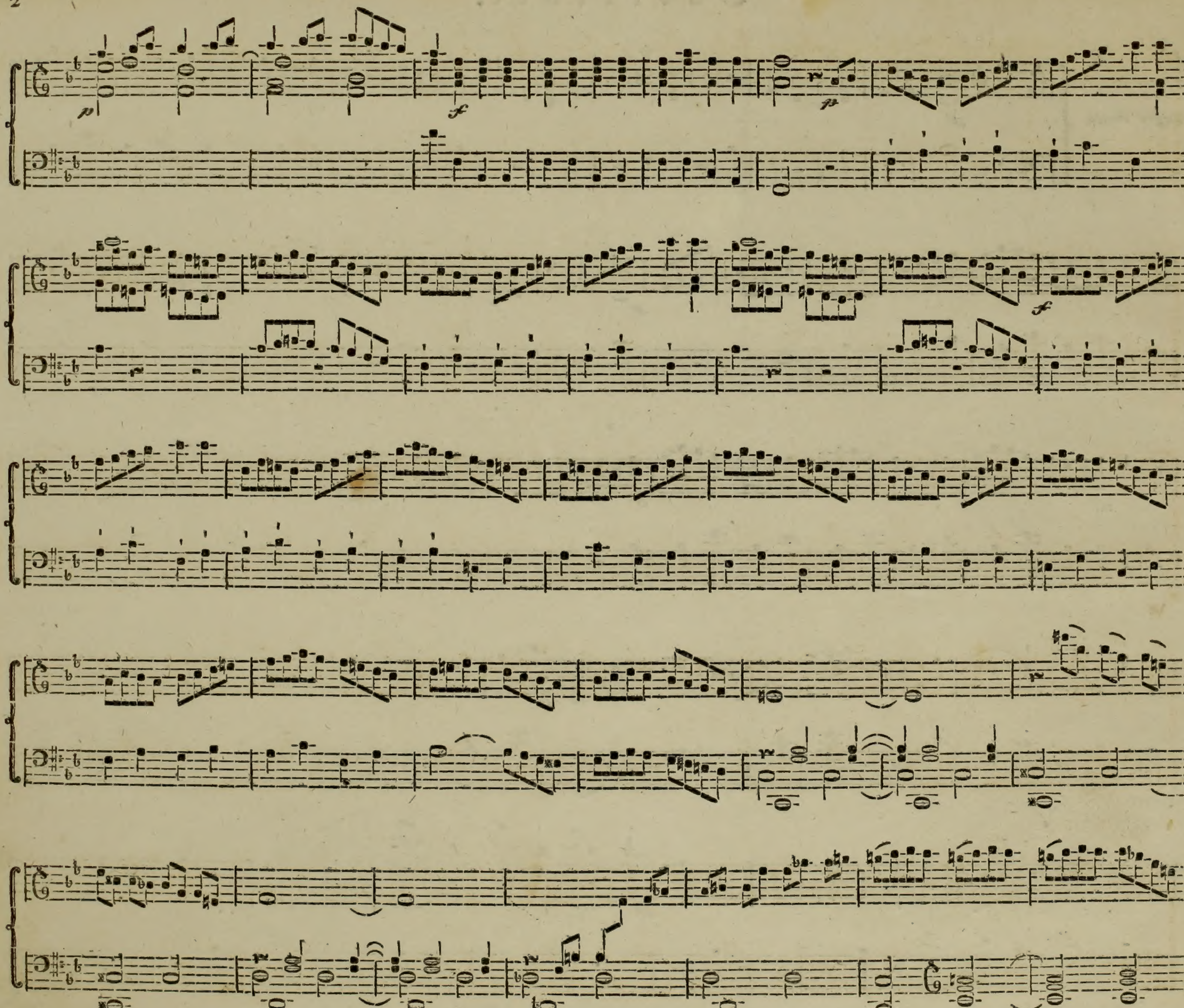
Kiøbenhavn.

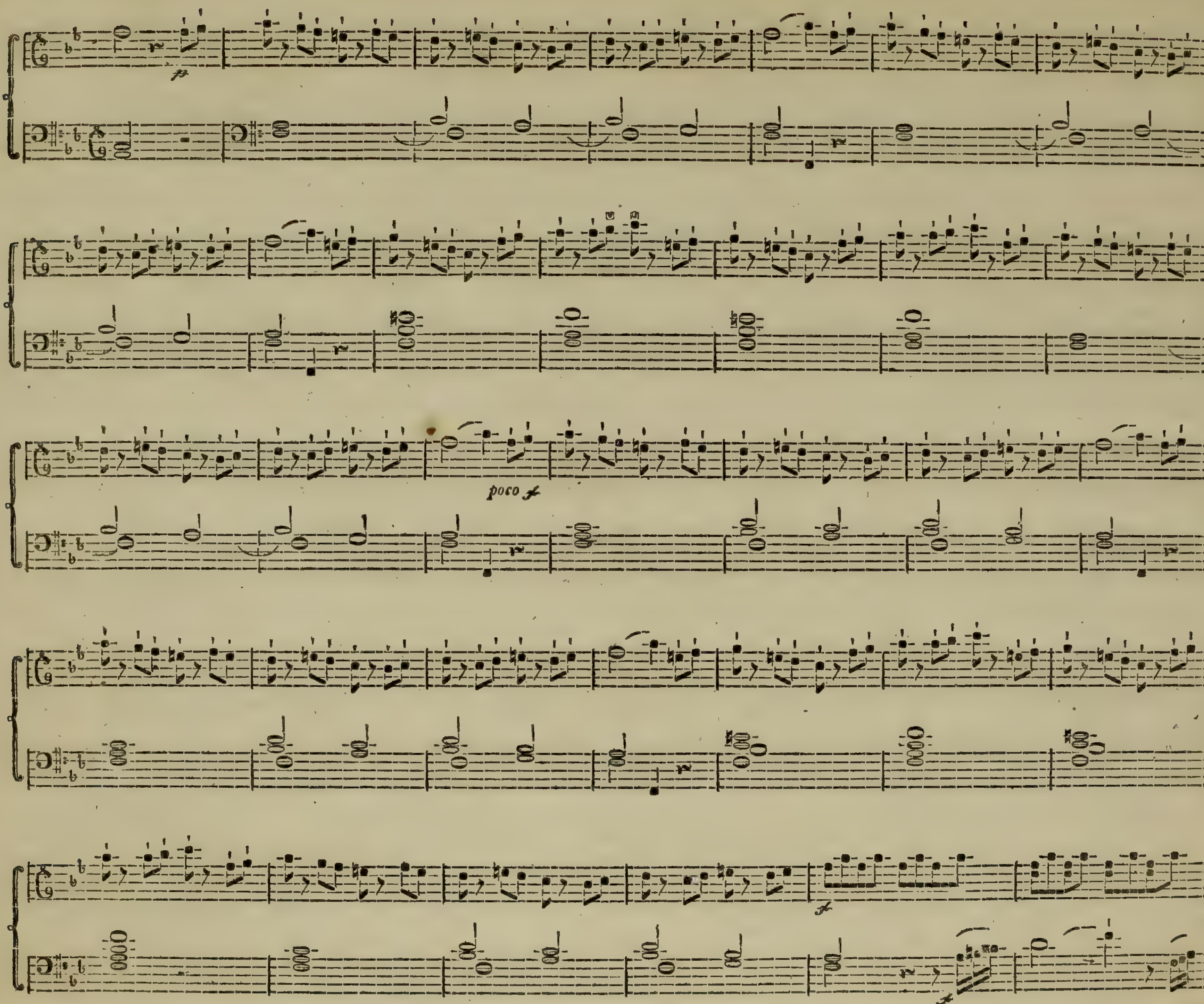
Trykt og forlagt af S. Sønnichsen,

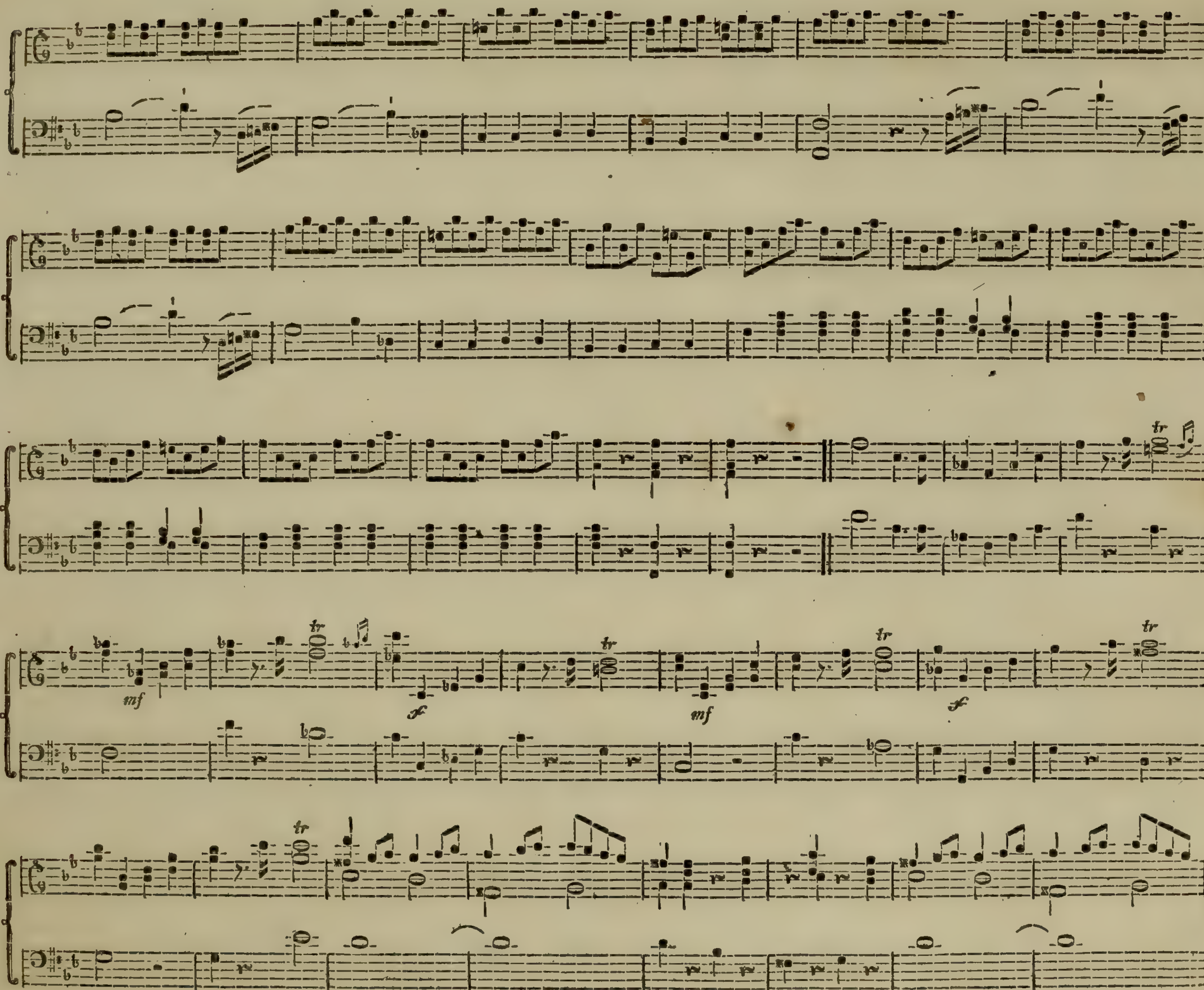
Kongl. privil. Node- og Bogtrykker.

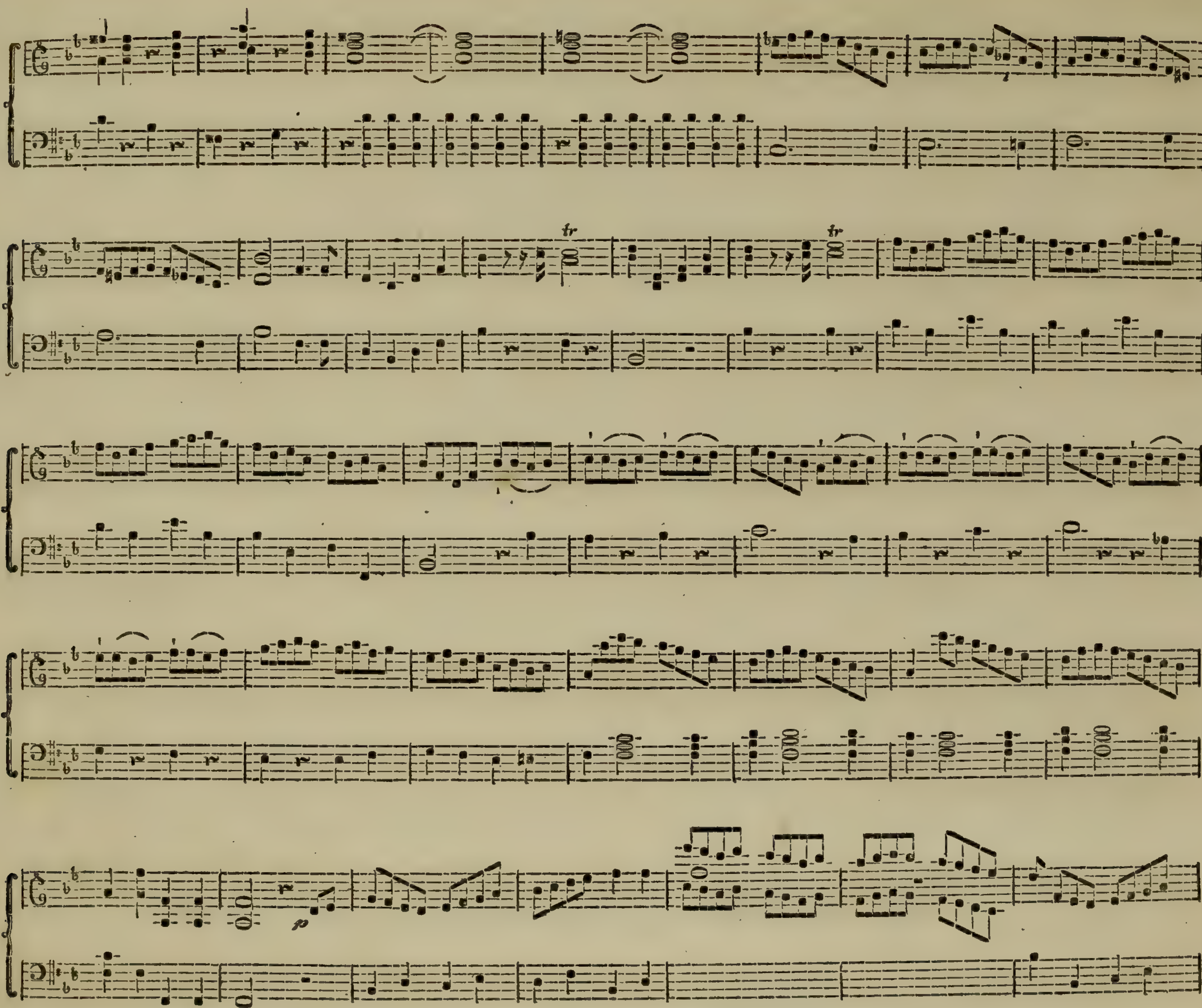
Ouverture.

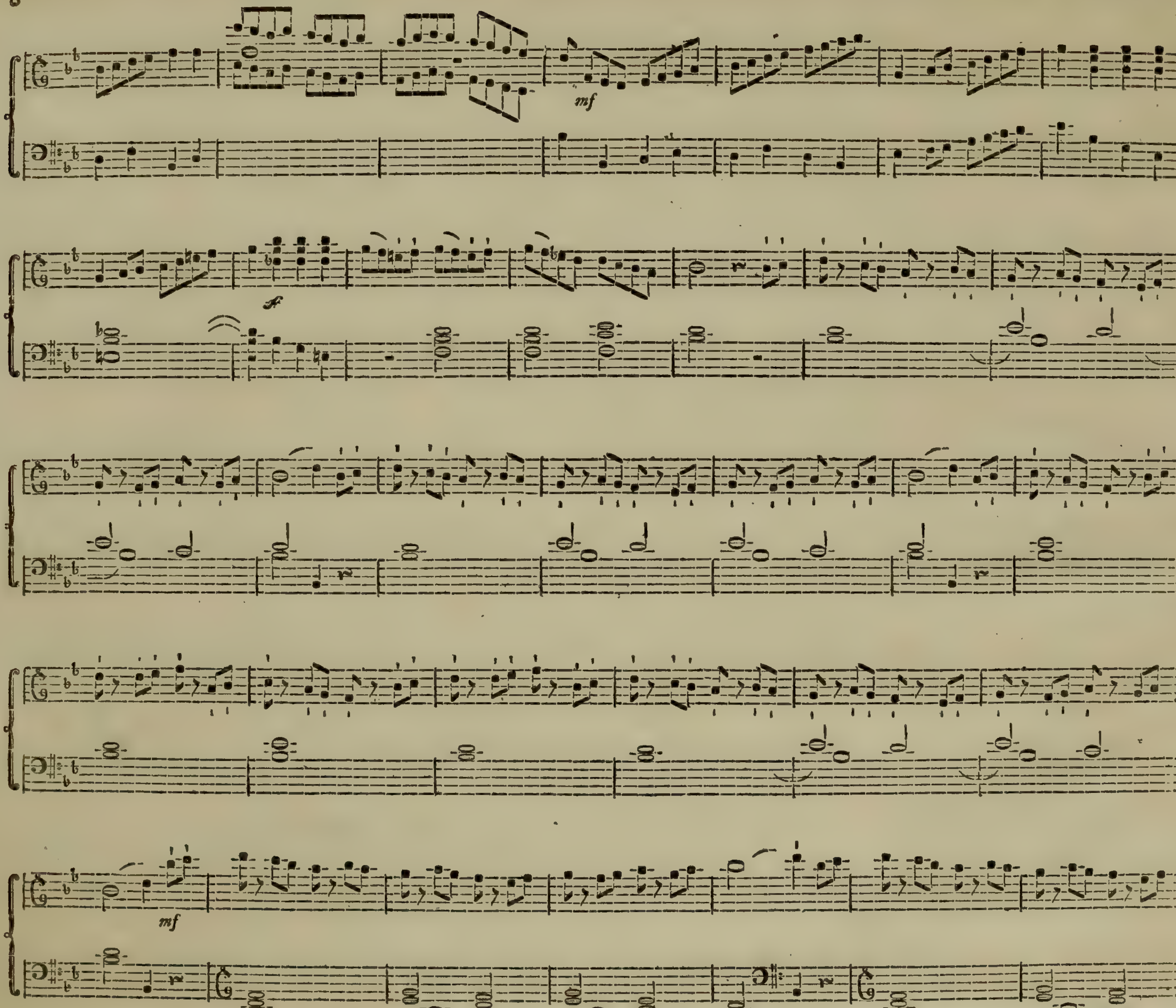

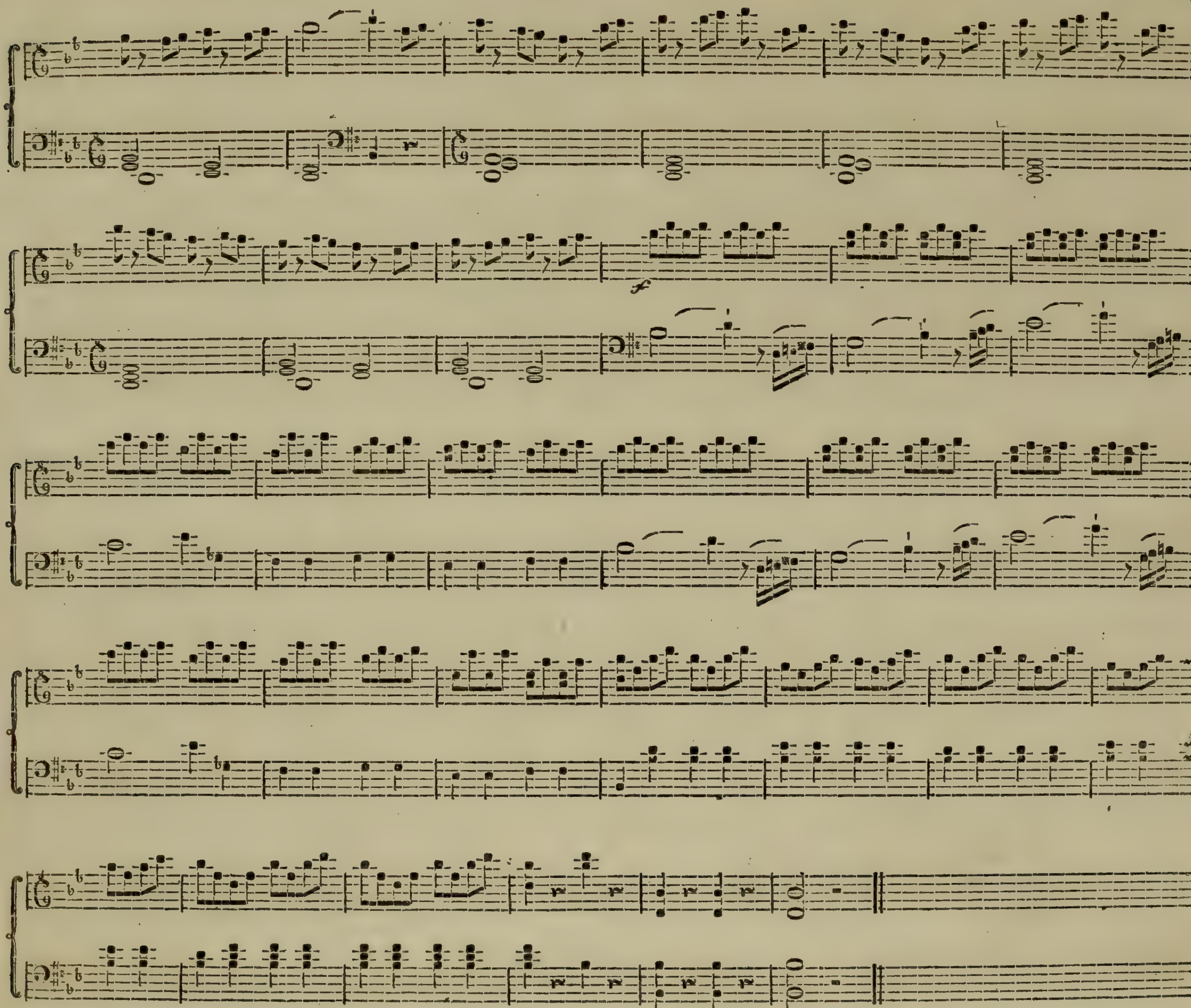

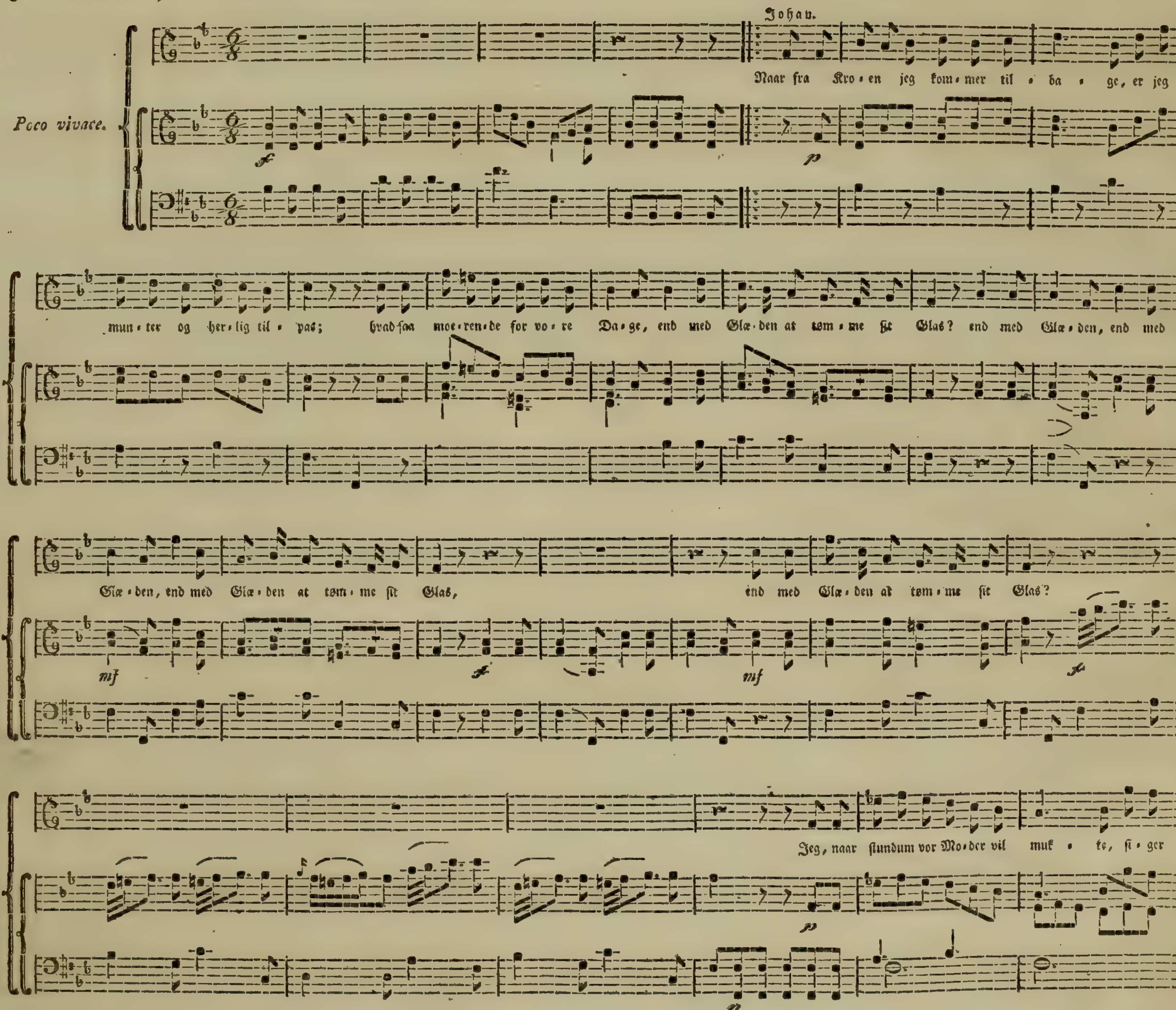

p
poco f
f
f

tr
mf
f
tr
tr
mf
tr
f
tr
tr

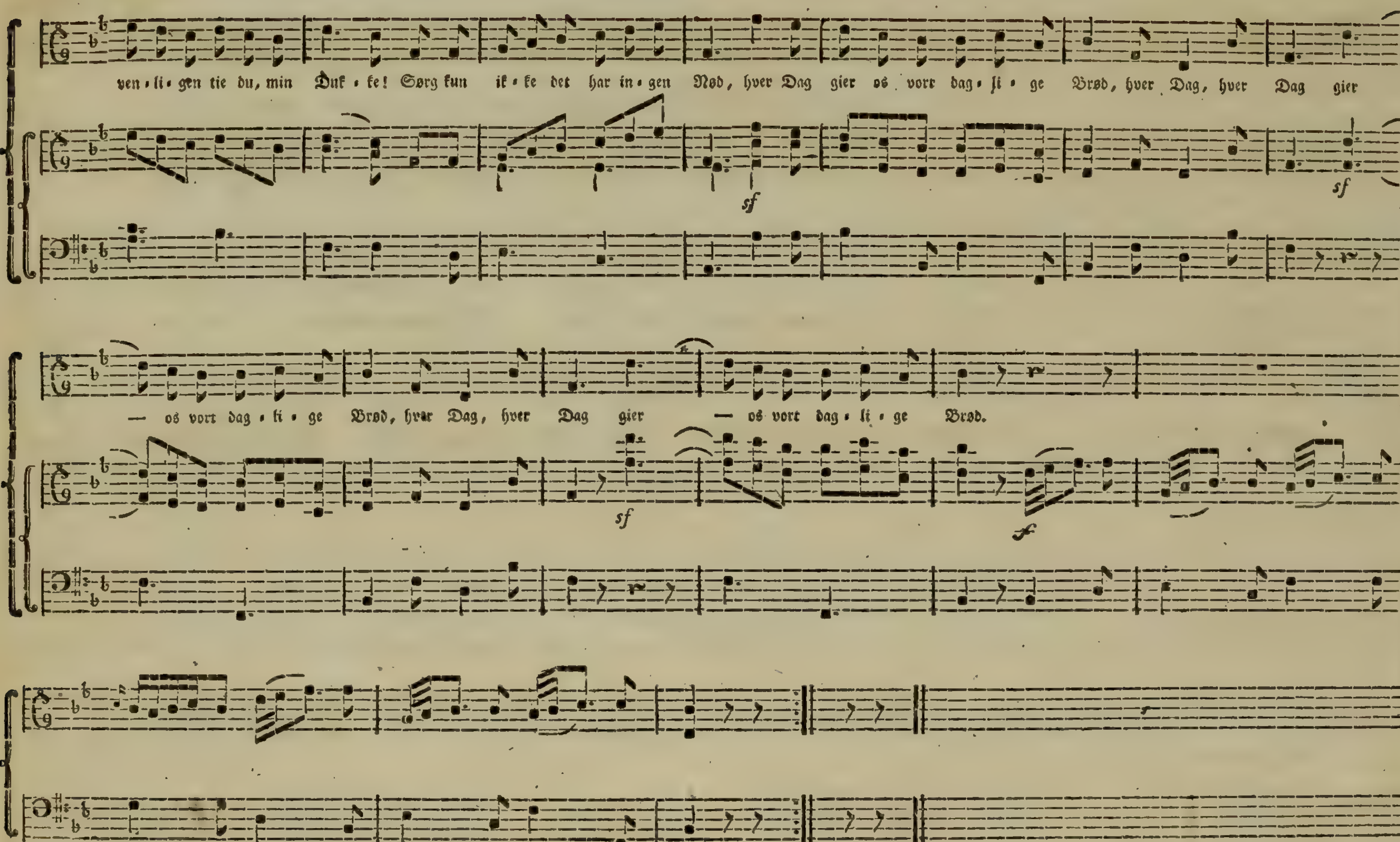

tr
tr
p

mf
mf

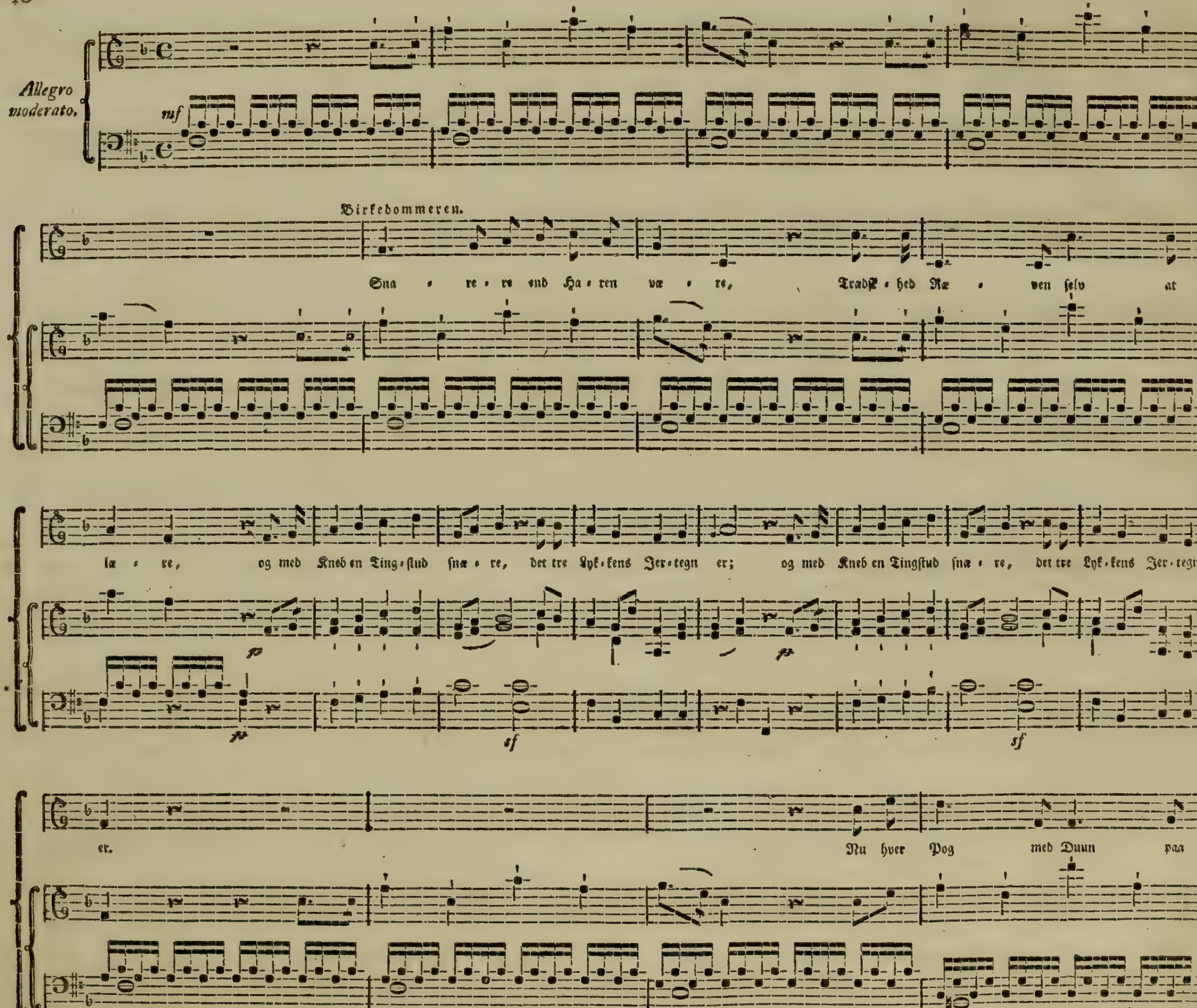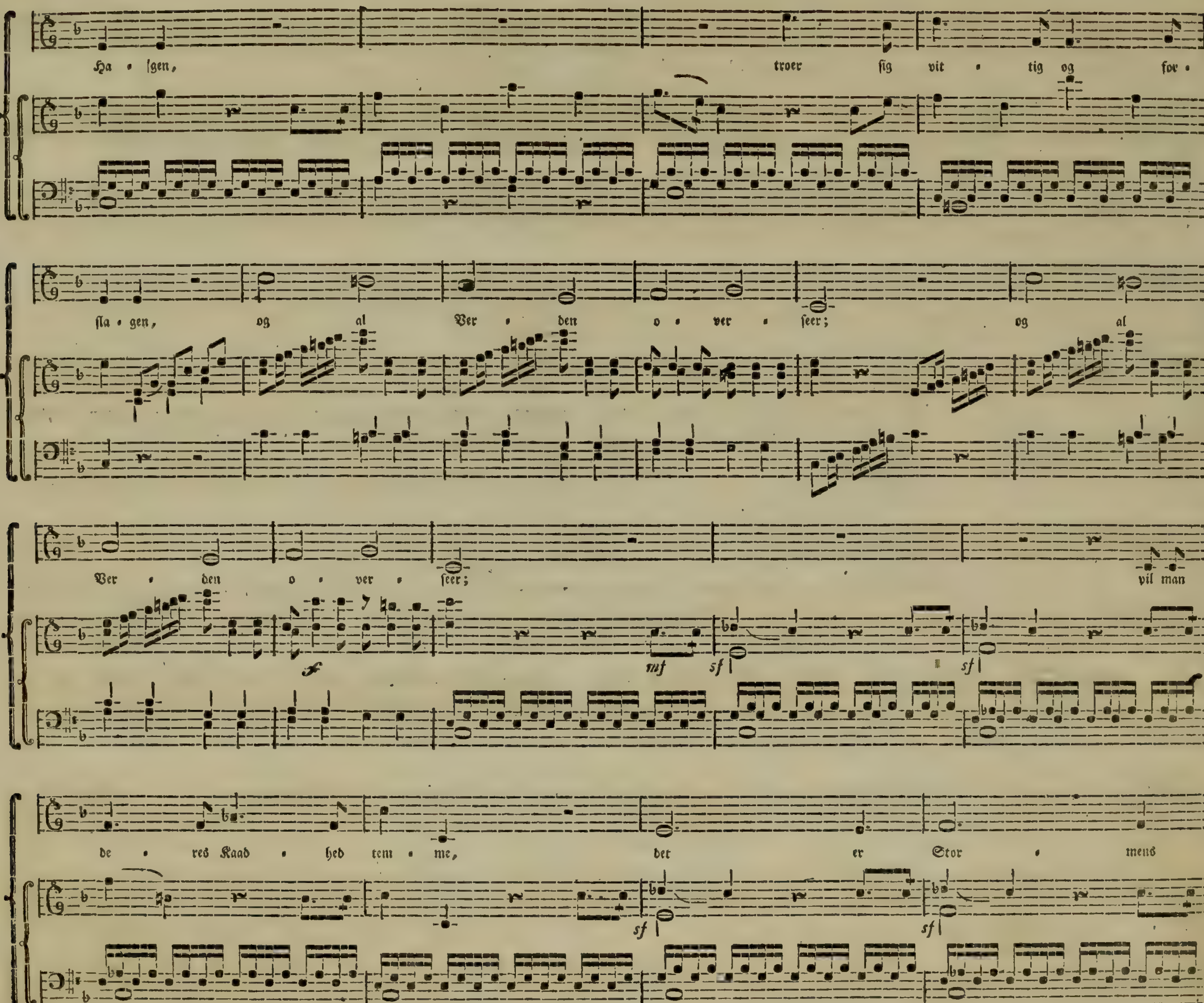

Johan.
Poco vivace.
Naar fra Kro • en jeg kom • mer til • ba • ge, er jeg
mun • ter og her • lig til • pas; hvad som moe • ren • de for vo • re Da • ge, end med Glæ • den at tøm • me sit Glas? end med Glæ • den, end med
Glæ • den, end med Glæ • den at tøm • me sit Glas, end med Glæ • den at tøm • me sit Glas?
Jeg, naar stundum vor Mo • der vil muk • ke, si • ger

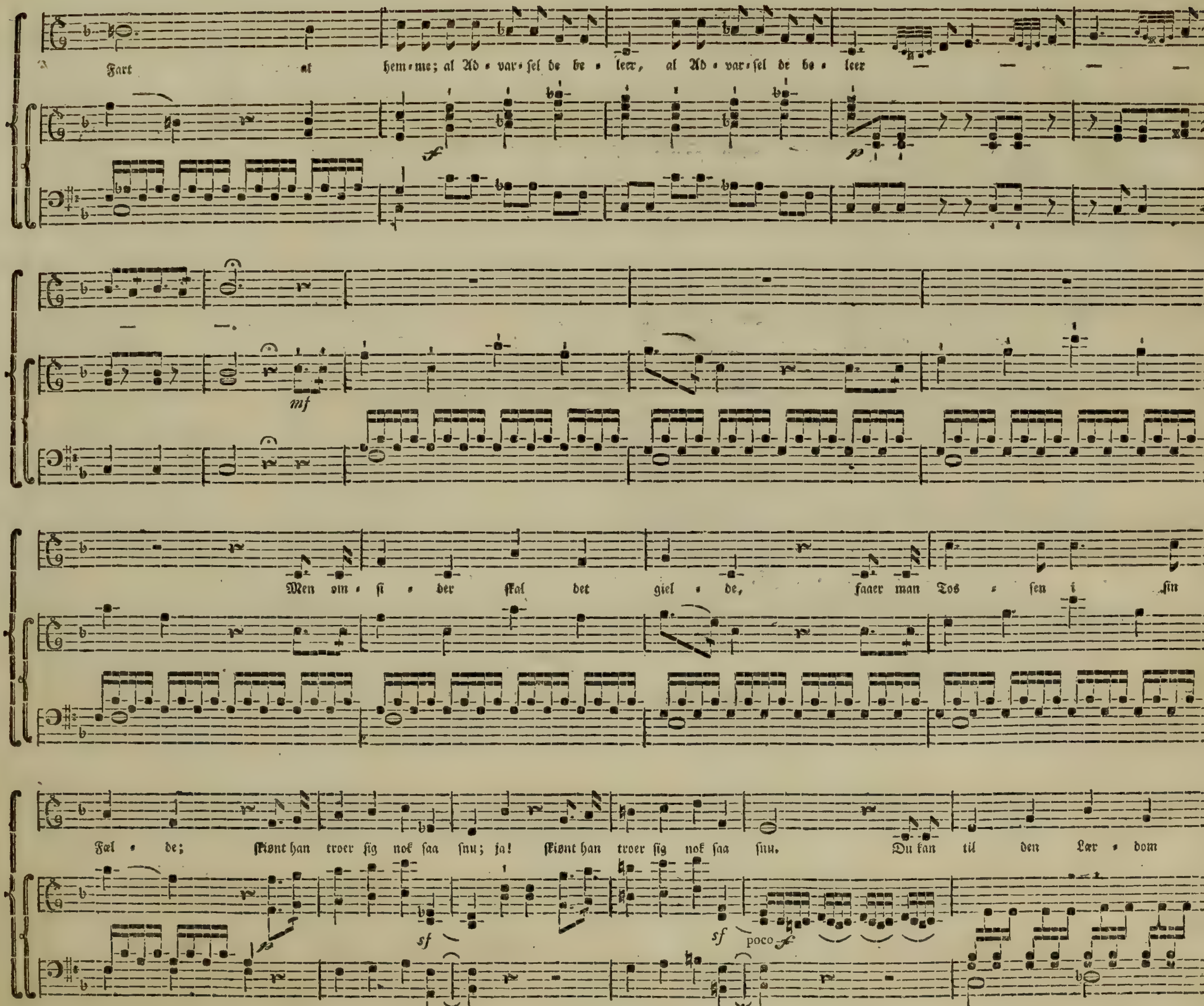

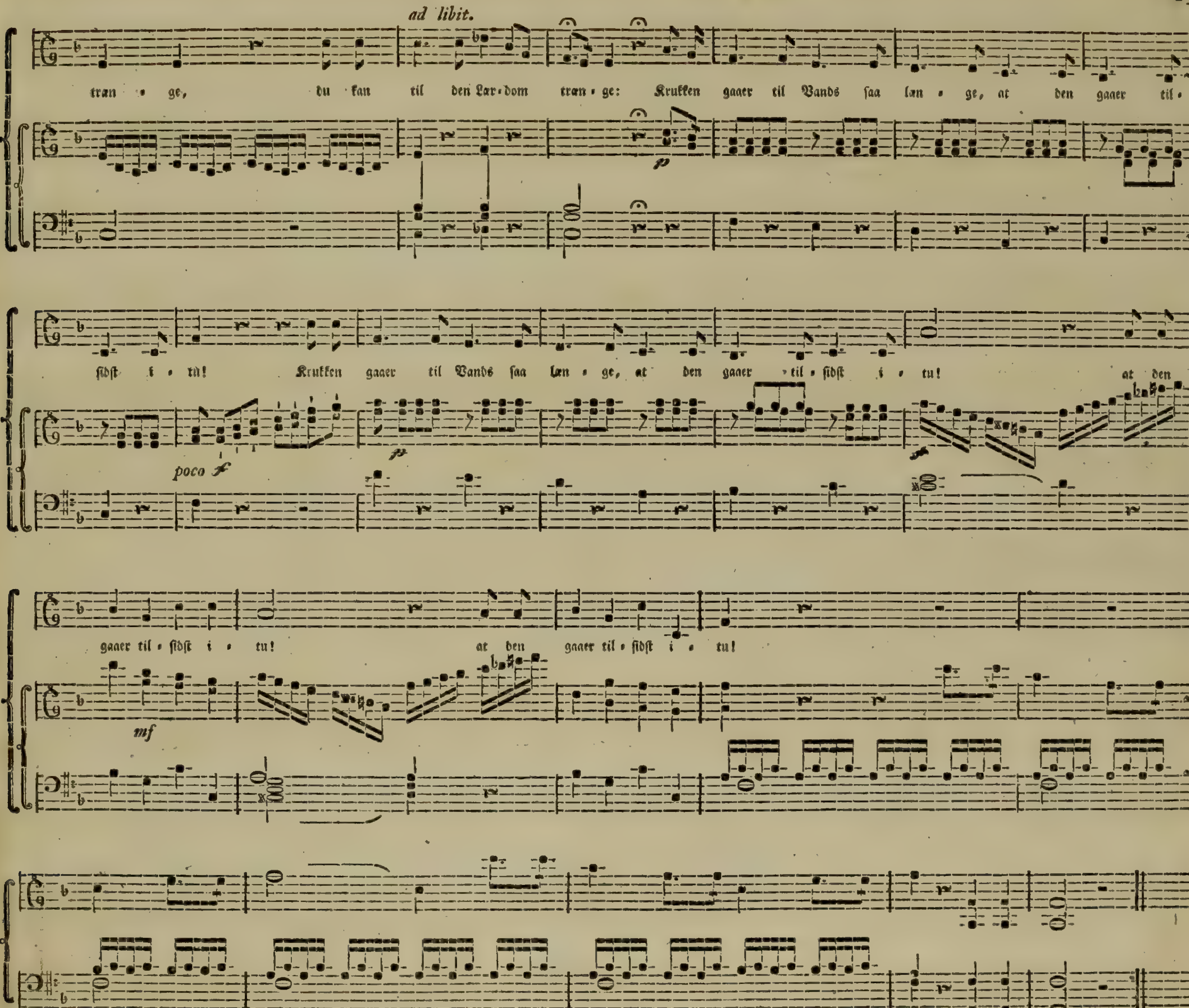
Naar fra Kroen jeg kommer tilbage
Er jeg munter og herlig tilpas;
Hvad saa moerende for vore Dage
End med Glæden at tømme sit Glas?
Jeg, naar stundom vor Moder vil mukke
Siger venligen tie du, min Dukke!
Sørg kun ikke der har ingen Nød,
Hver Dag gier os vort daglige Brød.

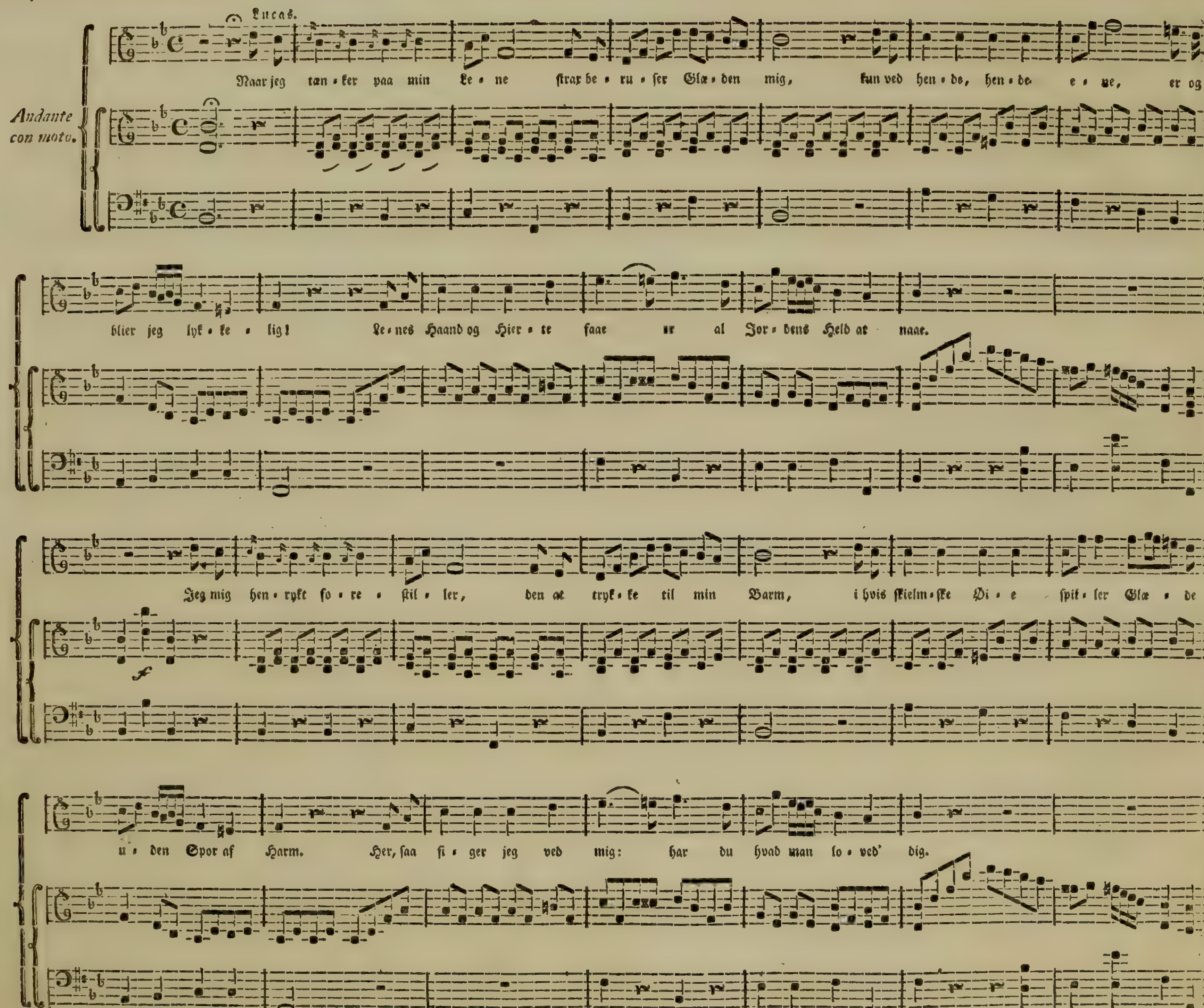
Naar den vældige Herremand ledsker
Sig som Spurven med rindende Vand;
Mon af saadanne kraftløse Vedsker
(Lyst og Helbred) han skaffe sig kan;
Det kan siges, jeg troer det ikke:
Glæden følger de stærkere Drikke;
Kun ved Flasken forglemmes al Nød,
Hver Dag gier os vort daglige Brød.

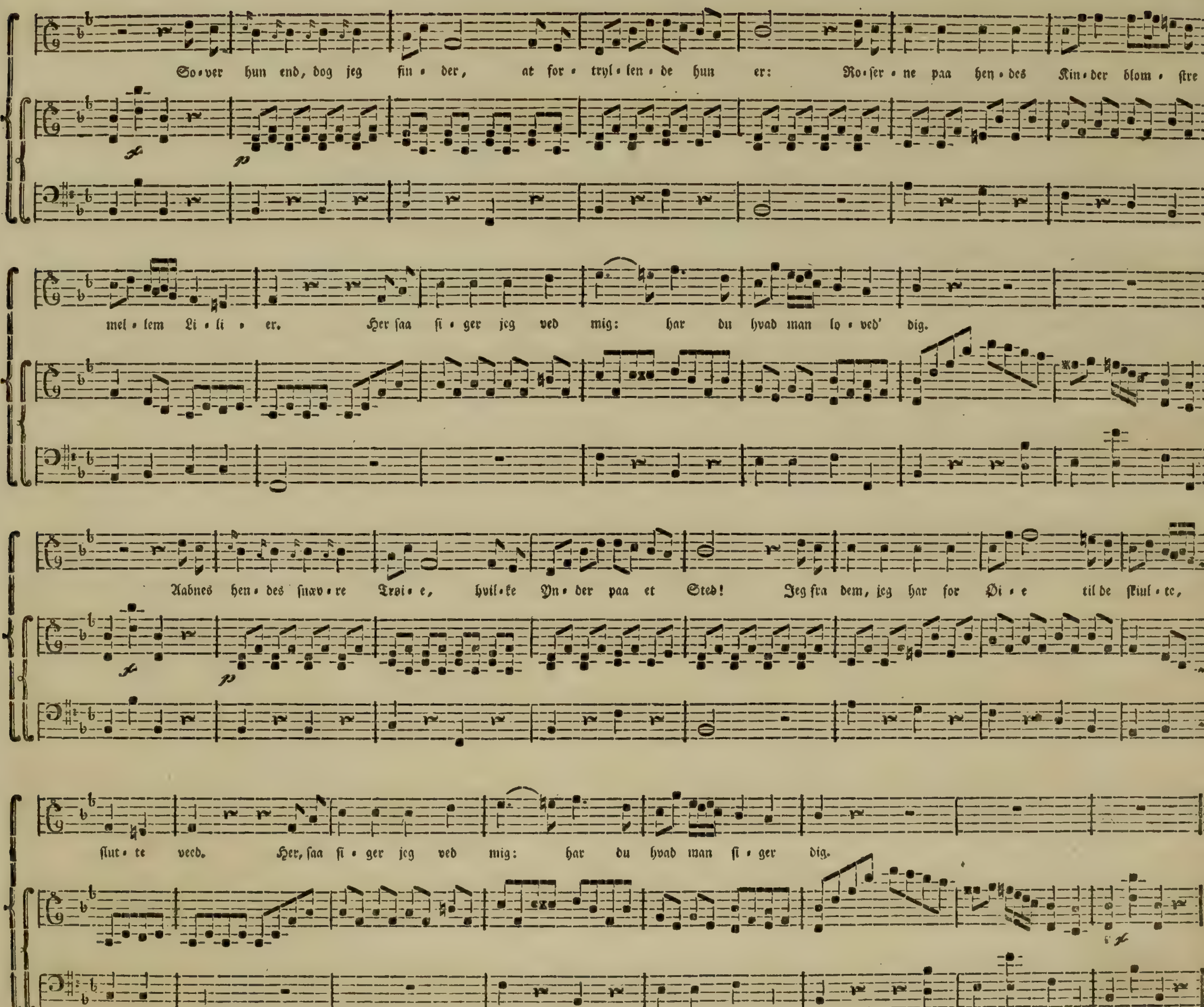

Allegro moderato.
mf
Birkedommeren.
Sna - re - re end Ha - ren væ - re, Tradsk - hed Ræ - ven selv at
læ - re, og med Kneb en Ting - stud snæ - re, det tre Lyk - kens Jer - tegn er; og med Kneb en Tingstud snæ - re, det tre Lyk - kens Jer - tegn
er. Nu hver Pog med Duun paa
p
sf

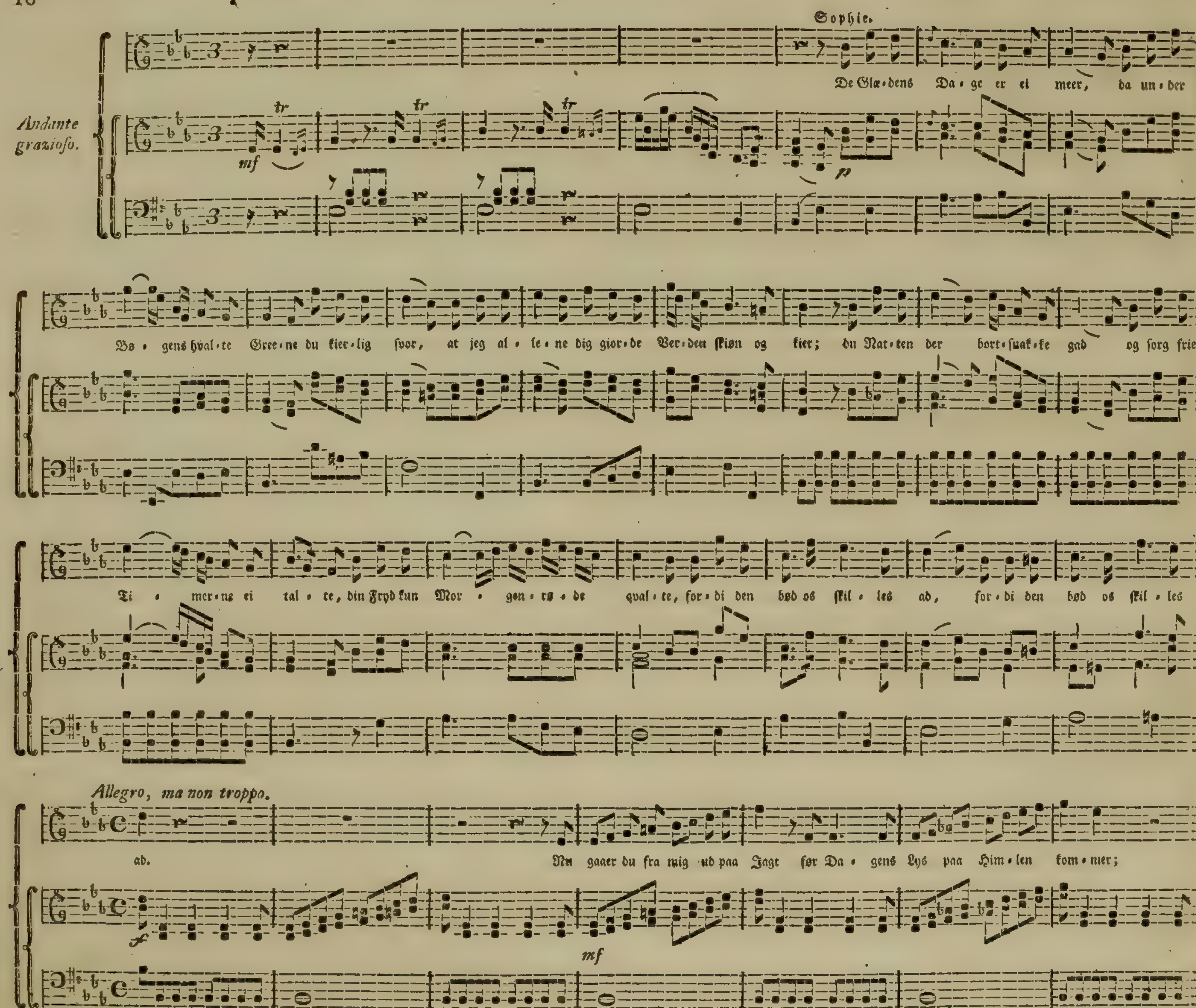

Ha - gen, troer sig vit - tig og for -
ſla - gen, og al Ver - den o - ver - ſeer; og al
Ver - den o - ver - ſeer; vil man
de - res Kaad - hed tem - me, det er Stor - mens
f
mf
sf
sf
sf
sf

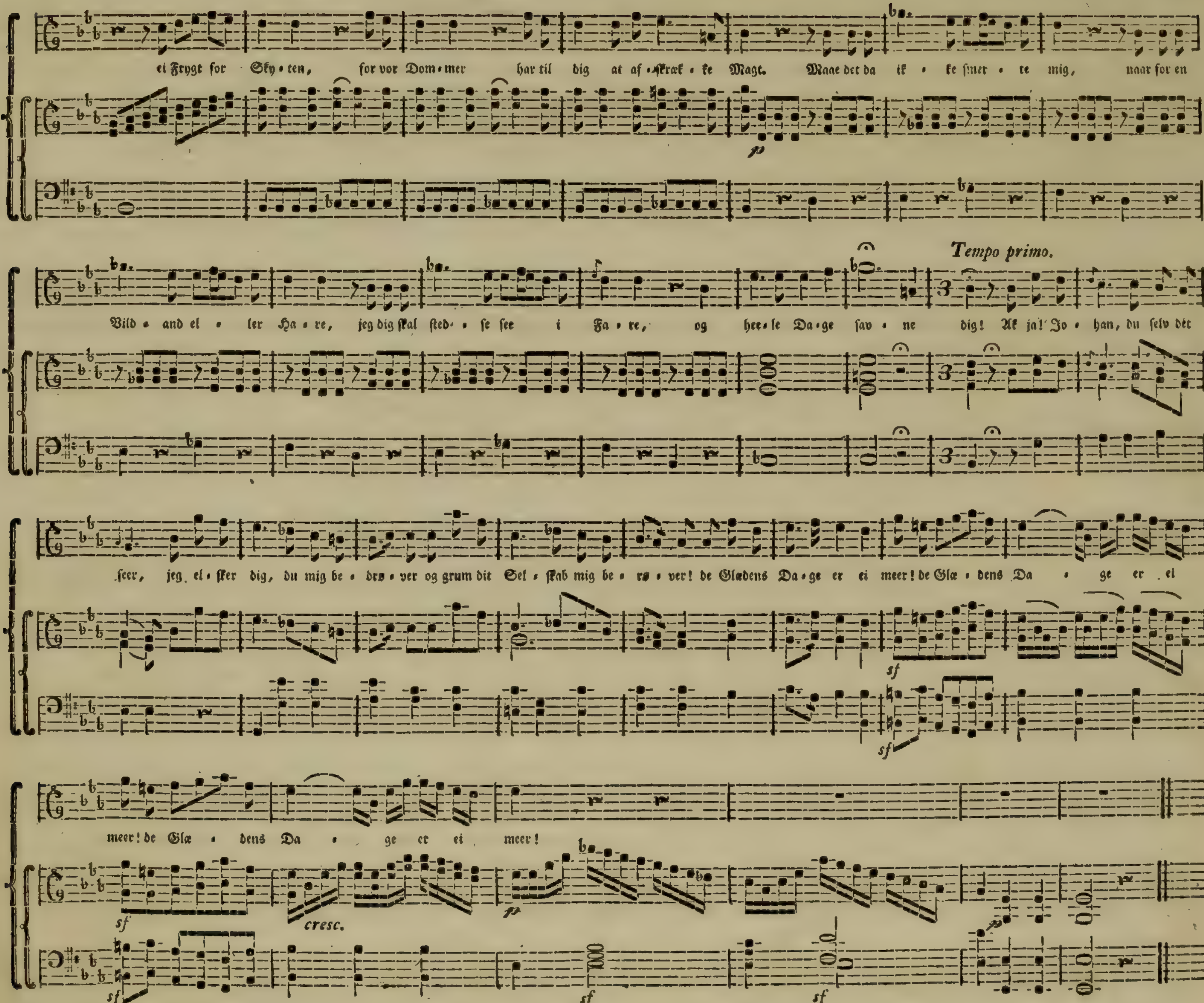

Fart at hem-me; al Ad-var-sel de be-leer, al Ad-var-sel de be-leer
Men om-si-der skal det giel-de, faaer man Tos-sen i sin
Fæl-de; skiønt han troer sig nok saa snu; ja! skiønt han troer sig nok saa snu. Du kan til den Lær-dom
mf
sf
poco f

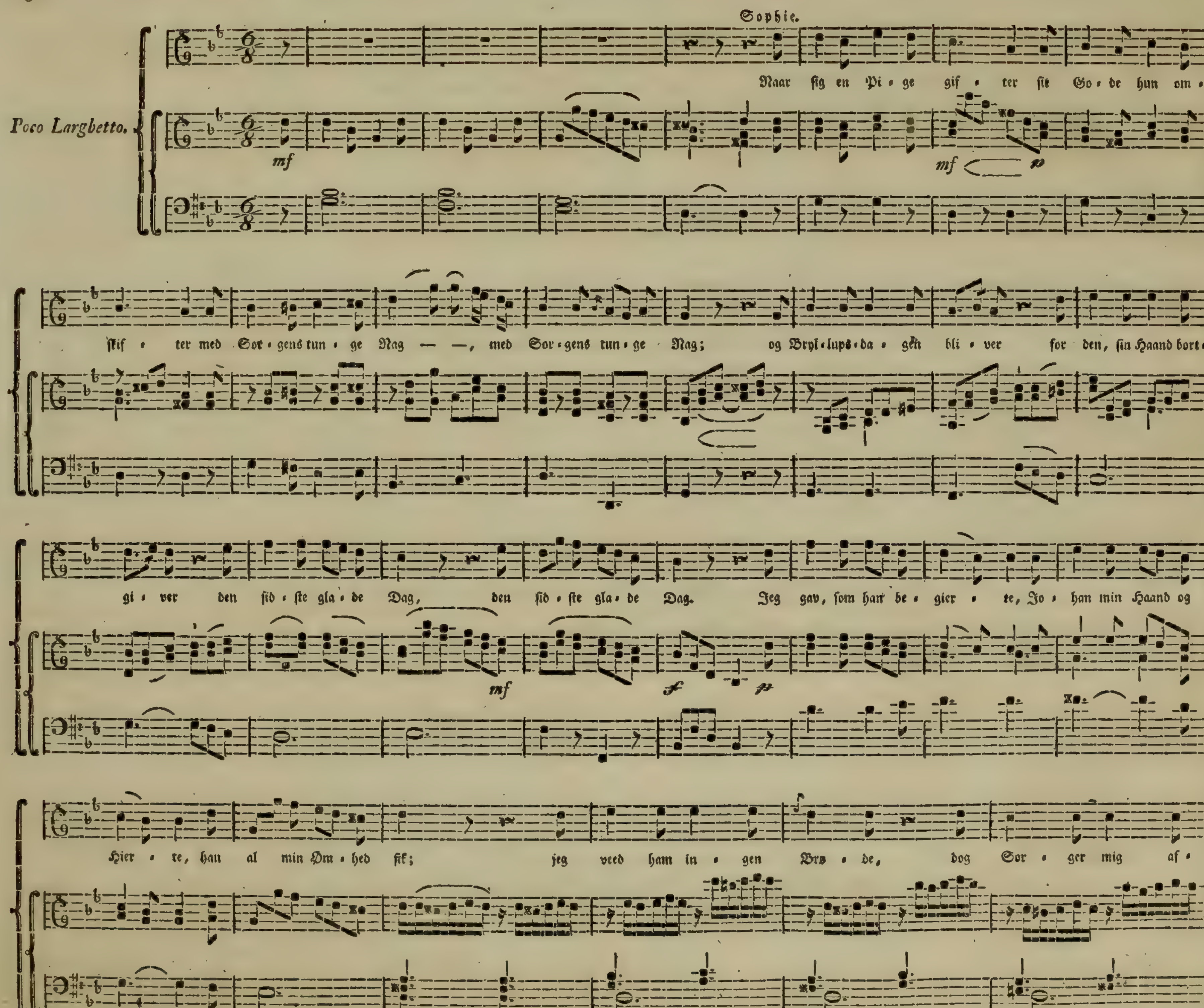

ad libit.
tran = ge, du kan til den Lær=dom træn = ge: Krukken gaaer til Vands saa læn = ge, at den gaaer til=
sidst i = tu! Krukken gaaer til Vands saa læn = ge, at den gaaer = til = sidst i = tu! at den
poco f
p
gaaer til = sidst i = tu! at den gaaer til = sidst i = tu!
mf

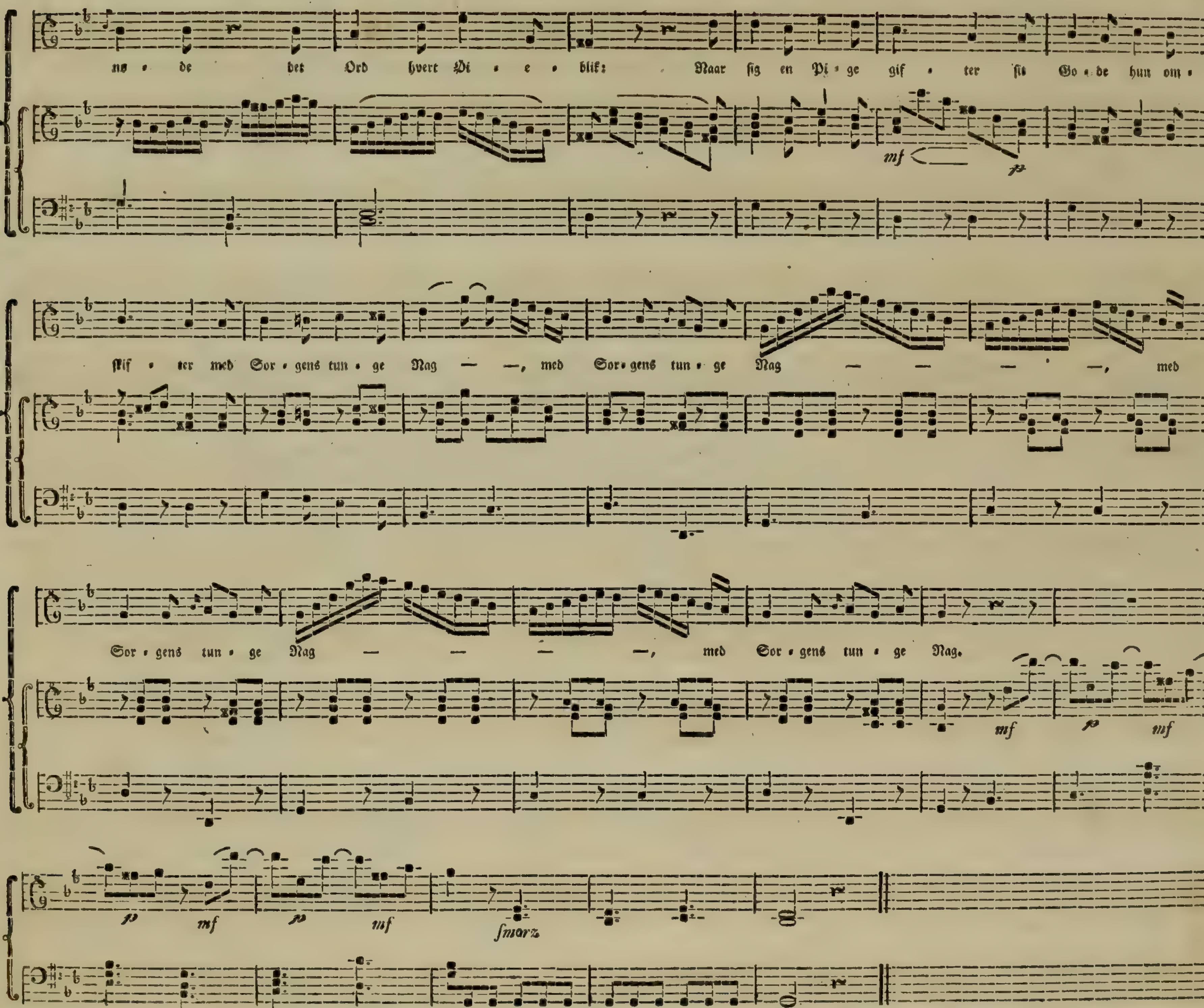

Lucas.
Andante con moto.
Naar jeg tæn - ker paa min Le - ne strax be - ru - ser Glæ - den mig, kun ved hen - de, hen - de e - ne, er og
blier jeg lyk - ke - lig! Le - nes Haand og Hier - te faae er al Jor - dens Held at naae.
Jeg mig hen - rykt fo - re - stil - ler, den at tryk - ke til min Barm, i hvis skielm - ske Øi - e spil - ler Glæ - de
u - den Spor af Harm. Her, saa si - ger jeg ved mig: har du hvad man lo - ved' dig.

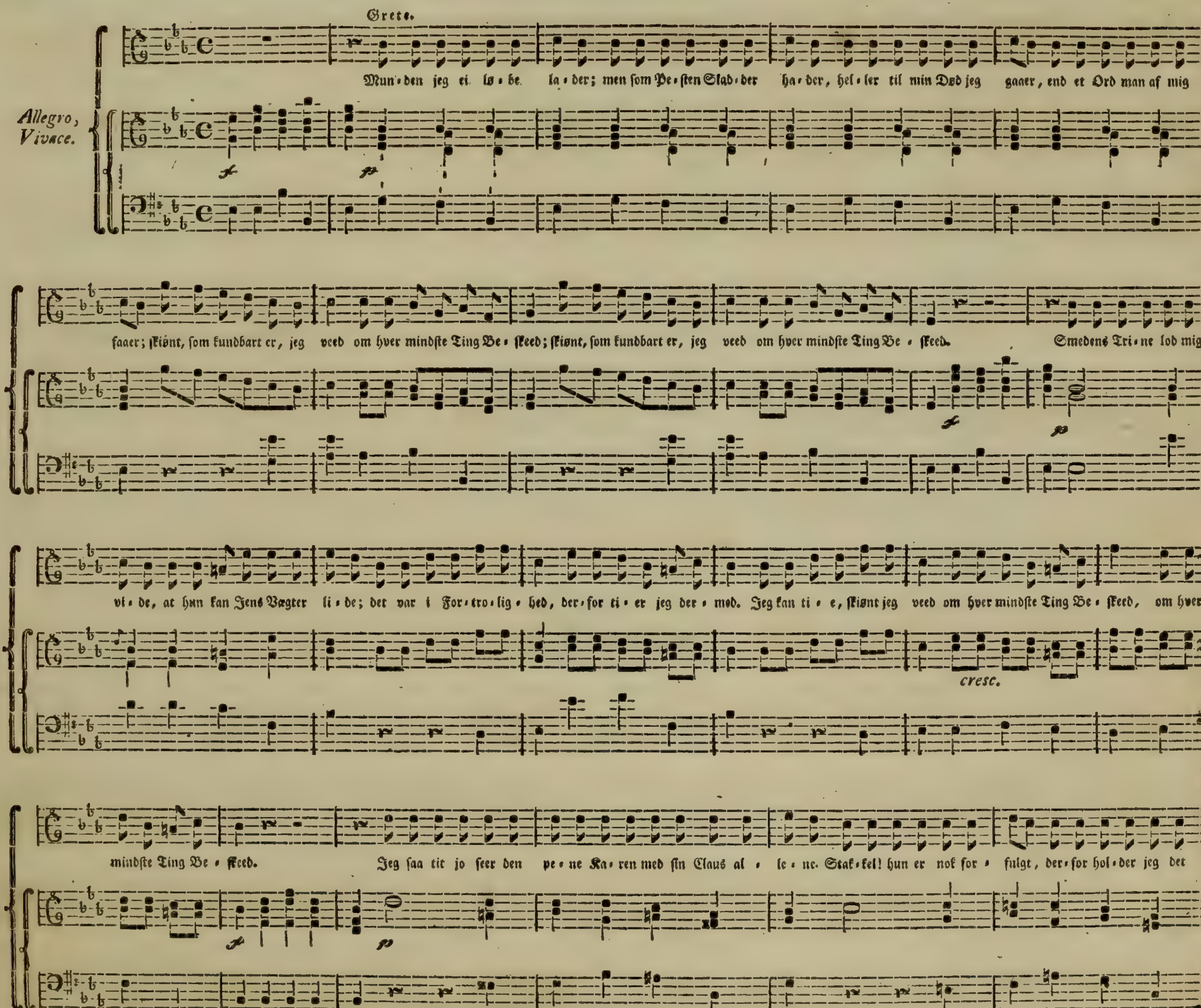

So • ver hun end, dog jeg fin • der, at for • tryl • len • de hun er: Ro • ser • ne paa hen • des Kin • der blom • stre
mel • lem Li • li • er. Her saa si • ger jeg ved mig: har du hvad man lo • ved' dig.
f
p
Aabnes hen • des snæv • re Trøi • e, hvil • ke Yn • der paa et Sted! Jeg fra dem, jeg har for Øi • e til de skiul • te,
f
p
slut • te veed. Her, saa si • ger jeg ved mig: har du hvad man si • ger dig.
f

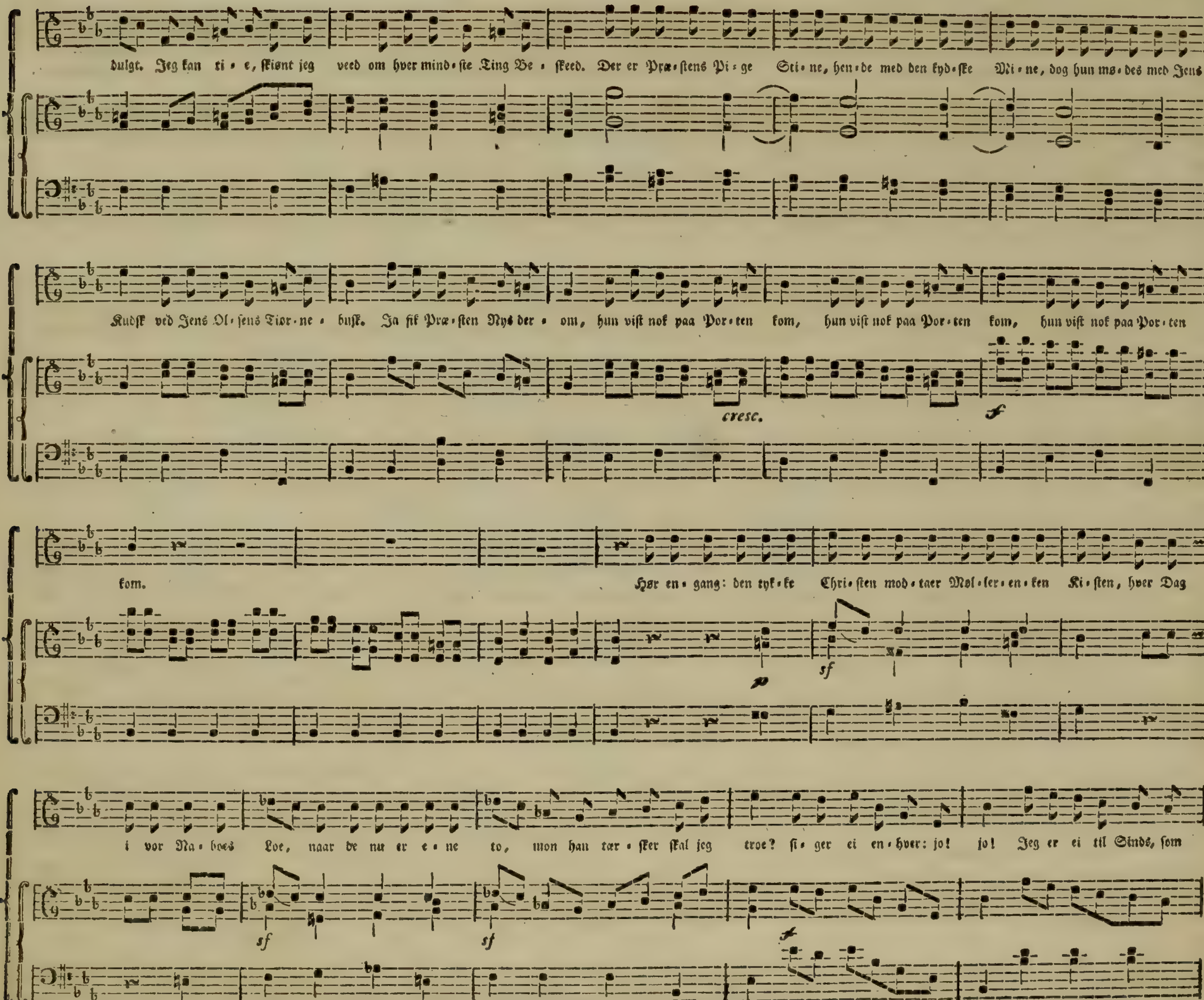

Sophie.
Andante grazioso.
De Glæ·dens Da·ge er ei meer, da un·der
Bø·gens hvæl·te Gree·ne du kier·lig svor, at jeg al·le·ne dig gior·de Ver·den skiøn og kier; du Nat·ten der bort·snak·ke gad og sorg frie
Ti·mer·ne ei tal·te, din Fryd kun Mor·gen·rø·de qval·te, for·di den bød os skil·les ad, for·di den bød os skil·les
ad.
Allegro, ma non troppo.
Nu gaaer du fra mig ud paa Jagt før Da·gens Lys paa Him·len kom·mer;

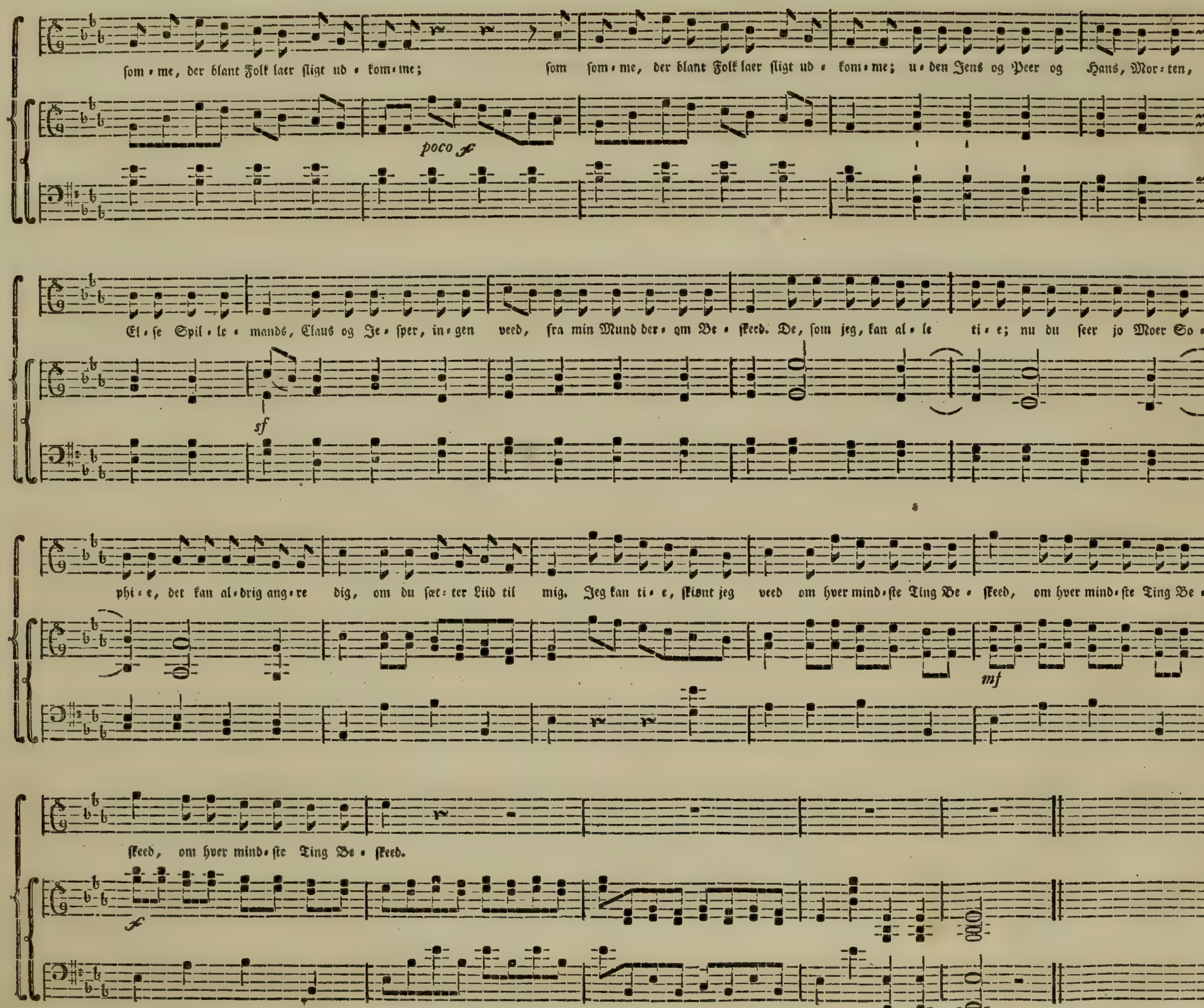

ei Frygt for Sky • ten, for vor Dom • mer har til dig at af • ſkræk • ke Magt. Maae det da ik • ke ſmer • te mig, naar for en
Vild • and el • ler Ha • re, jeg dig ſkal ſted • ſe ſee i Fa • re, og hee • le Da • ge ſav • ne dig! Ak ja! Jo • han, du ſelv det
Tempo primo.
ſeer, jeg el • ſker dig, du mig be • drø • ver og grum dit Sel • ſkab mig be • rø • ver! de Glædens Da • ge er ei meer! de Glæ • dens Da • ge er ei
meer! de Glæ • dens Da • ge er ei meer!
sf
cresc.
pp
sf

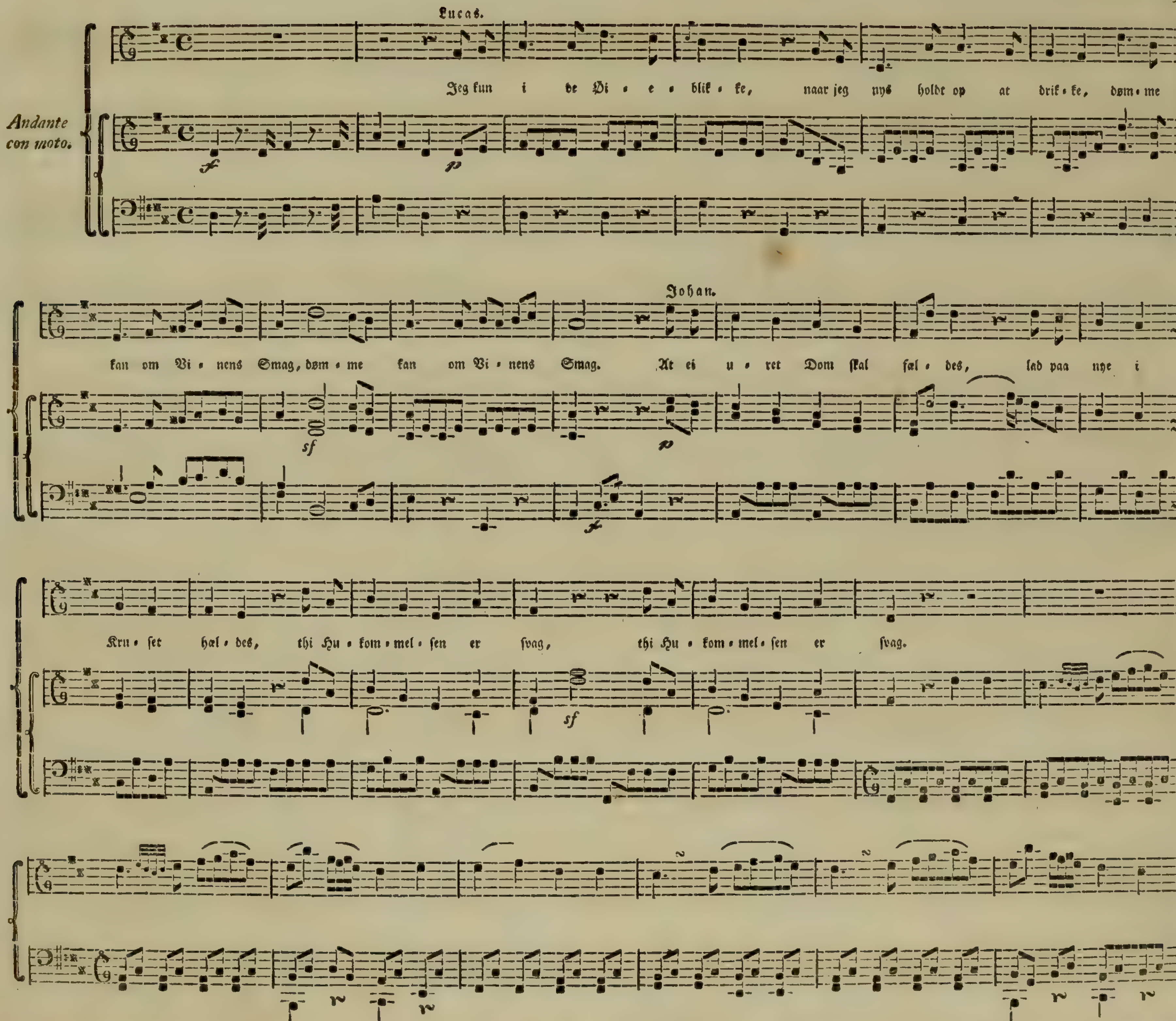

Sophie.
Poco Larghetto.
Naar sig en Pi - ge gif - ter sit Go - de hun om -
skif - ter med Sor - gens tun - ge Nag — —, med Sor - gens tun - ge Nag; og Bryl - lups - da - gen bli - ver for den, sin Haand bort -
gi - ver den sid - ste gla - de Dag, den sid - ste gla - de Dag. Jeg gav, som han be - gier - te, Jo - han min Haand og
Hier - te, han al min Om - hed fik; jeg veed ham in - gen Brø - de, dog Sør - ger mig af -

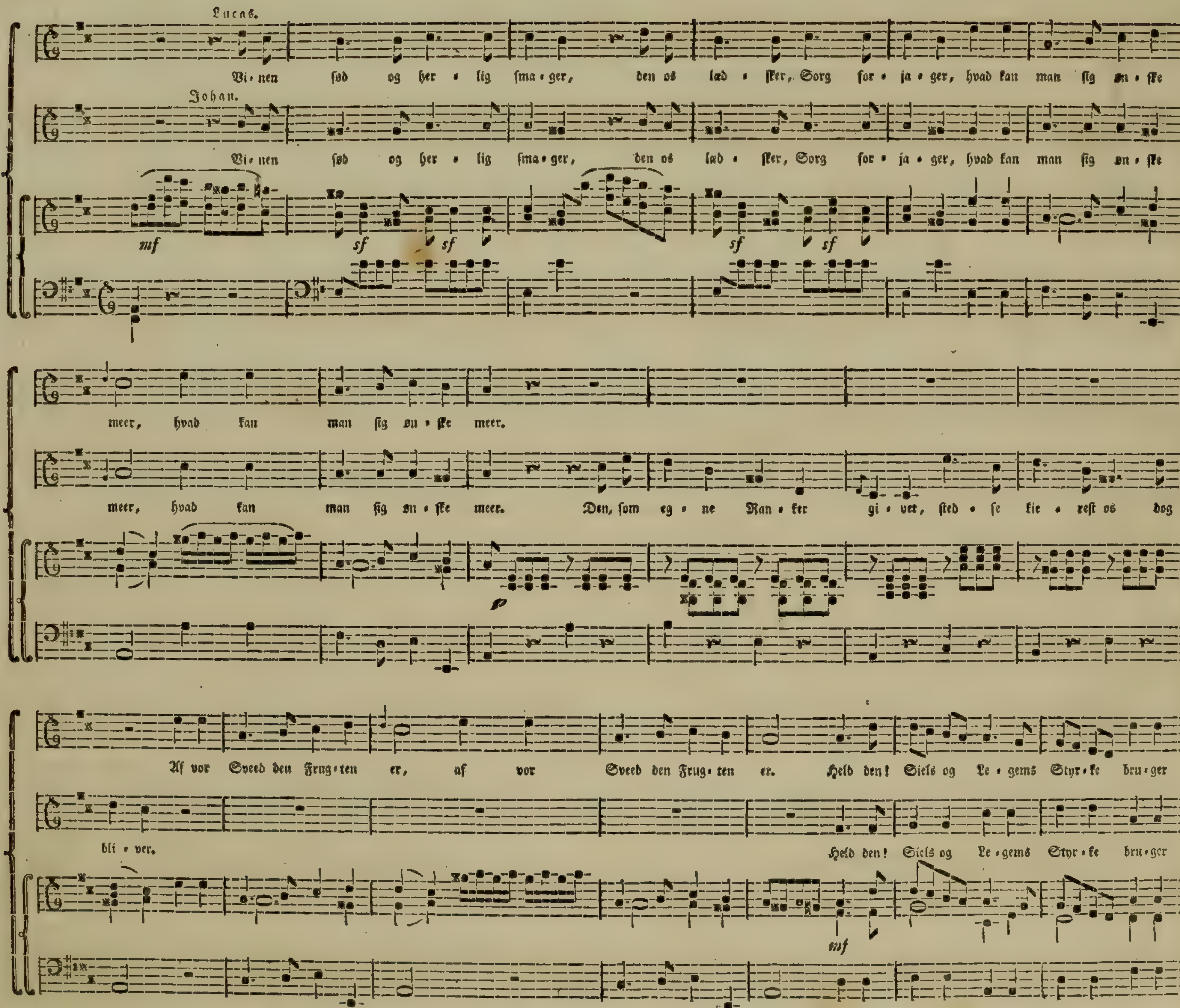

ne - de det Ord hvert Øi - e - blik: Naar sig en Pi - ge gif - ter sit Go - de hun om -
mf p
ſkif - ter med Sor - gens tun - ge Nag — —, med Sor - gens tun - ge Nag — — — —, med
Sor - gens tun - ge Nag — — — —, med Sor - gens tun - ge Nag.
mf p mf
p mf p mf ſmorz

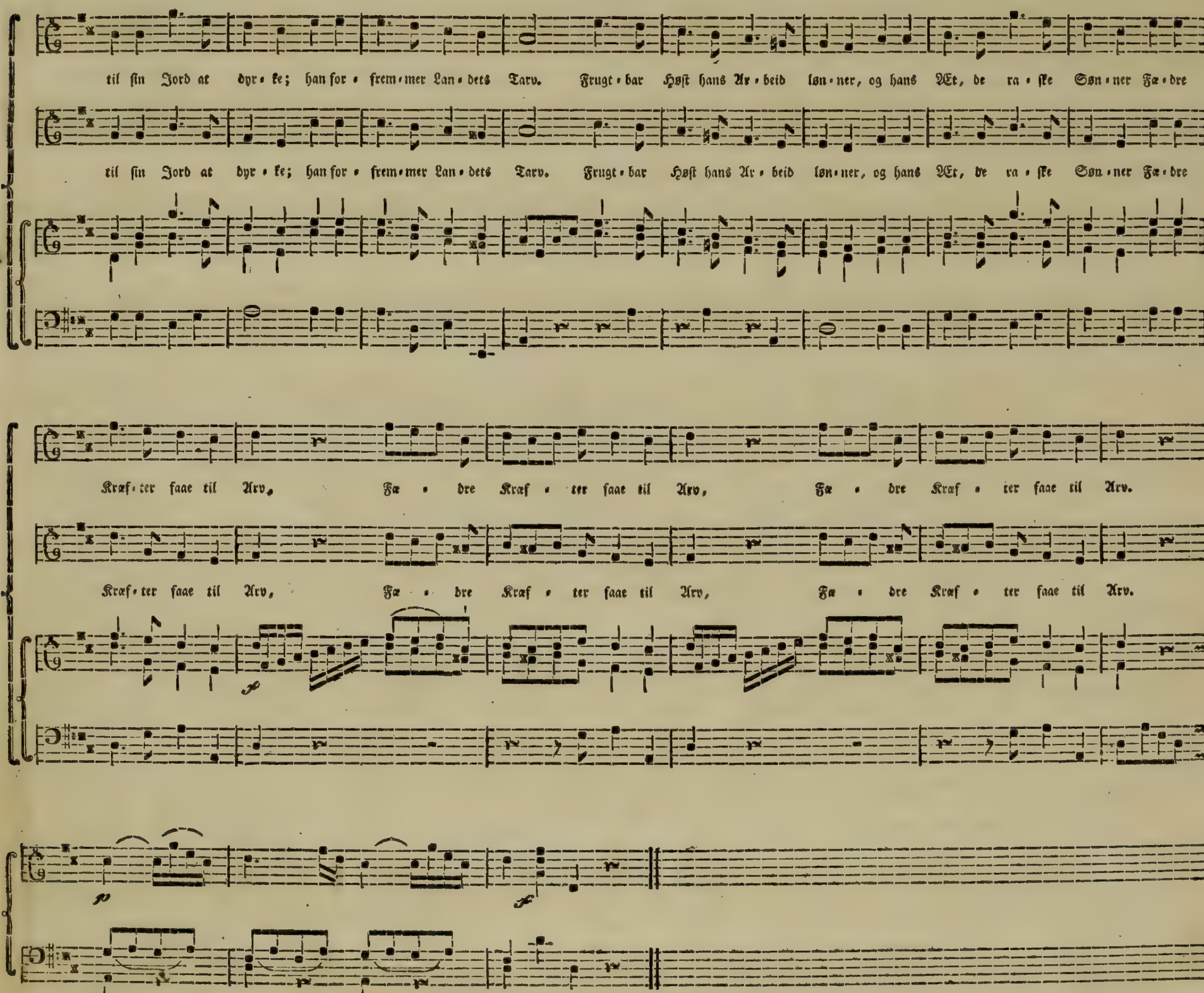

Grete.
Allegro, Vivace.
Mun-den jeg ei lø-be. la-der; men som Pe-sten Slad-der ha-der, hel-ler til min Død jeg gaaer, end et Ord man af mig
faaer; skiønt, som kundbart er, jeg veed om hver mindste Ting Be-skeed; skiønt, som kundbart er, jeg veed om hver mindste Ting Be-skeed.
Smedens Tri-ne lod mig
vi-de, at hun kan Jens Vægter li-de; det var i For-tro-lig-hed, der-for ti-er jeg der-med. Jeg kan ti-e, skiønt jeg veed om hver mindste Ting Be-skeed, om hver
cresc.
mindste Ting Be-skeed.
Jeg saa tit jo seer den pe-ne Ka-ren med sin Claus al-le-ne. Stak-kel! hun er nok for-fulgt, der-for hol-der jeg det

dulgt. Jeg kan ti = e, skiønt jeg veed om hver mind=ste Ting Be = skeed. Der er Præ=stens Pi = ge Sti=ne, hen=de med den kyd=ske Mi=ne, dog hun mø=des med Jens
Kudsk ved Jens Ol=sens Tiør=ne = busk. Ja fik Præ=sten Nys der = om, hun vist nok paa Por=ten kom, hun vist nok paa Por=ten kom, hun vist nok paa Por=ten
cresc.
f
kom. Hør en = gang: den tyk=ke Chri=sten mod=taer Møl=ler=en=ken Ki=sten, hver Dag
p
sf
i vor Na=bos Loe, naar de nu er e = ne to, mon han tær = sker skal jeg troe? si=ger ei en=hver: jo! jo! Jeg er ei til Sinds, som
sf
sf
f

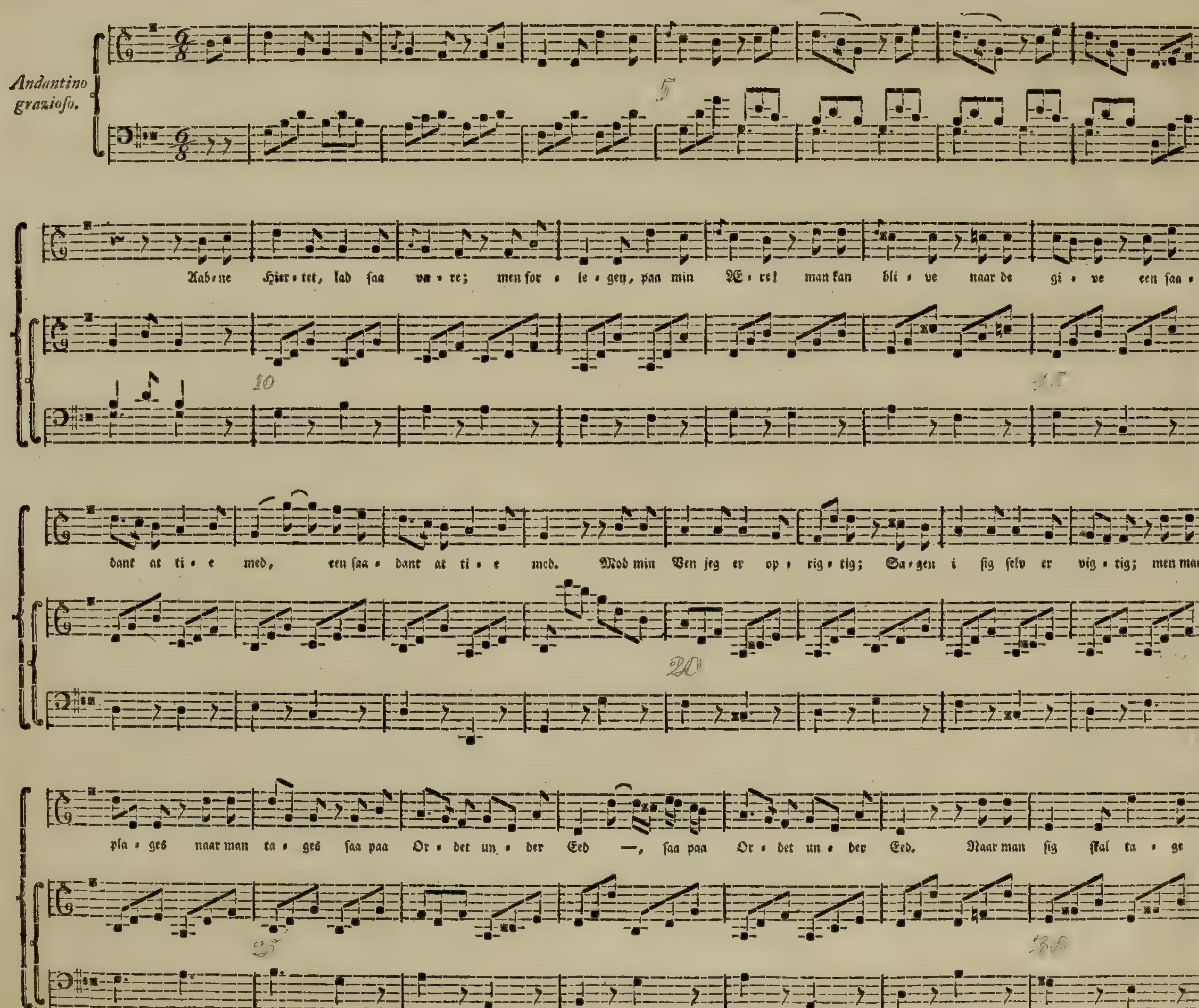

som - me, der blant Folk laer sligt ud - kom-me; som som-me, der blant Folk laer sligt ud - kom-me; u-den Jens og Peer og Hans, Mor-ten,
poco f
El-se Spil-le-mands, Claus og Je-sper, in-gen veed, fra min Mund der-om Be-skeed. De, som jeg, kan al-le ti-e; nu du seer jo Moer So-
sf
phi-e, det kan al-drig ang-re dig, om du sæt-ter Liid til mig. Jeg kan ti-e, skiønt jeg veed om hver mind-ste Ting Be-skeed, om hver mind-ste Ting Be-
mf
skeed, om hver mind-ste Ting Be-skeed.
f

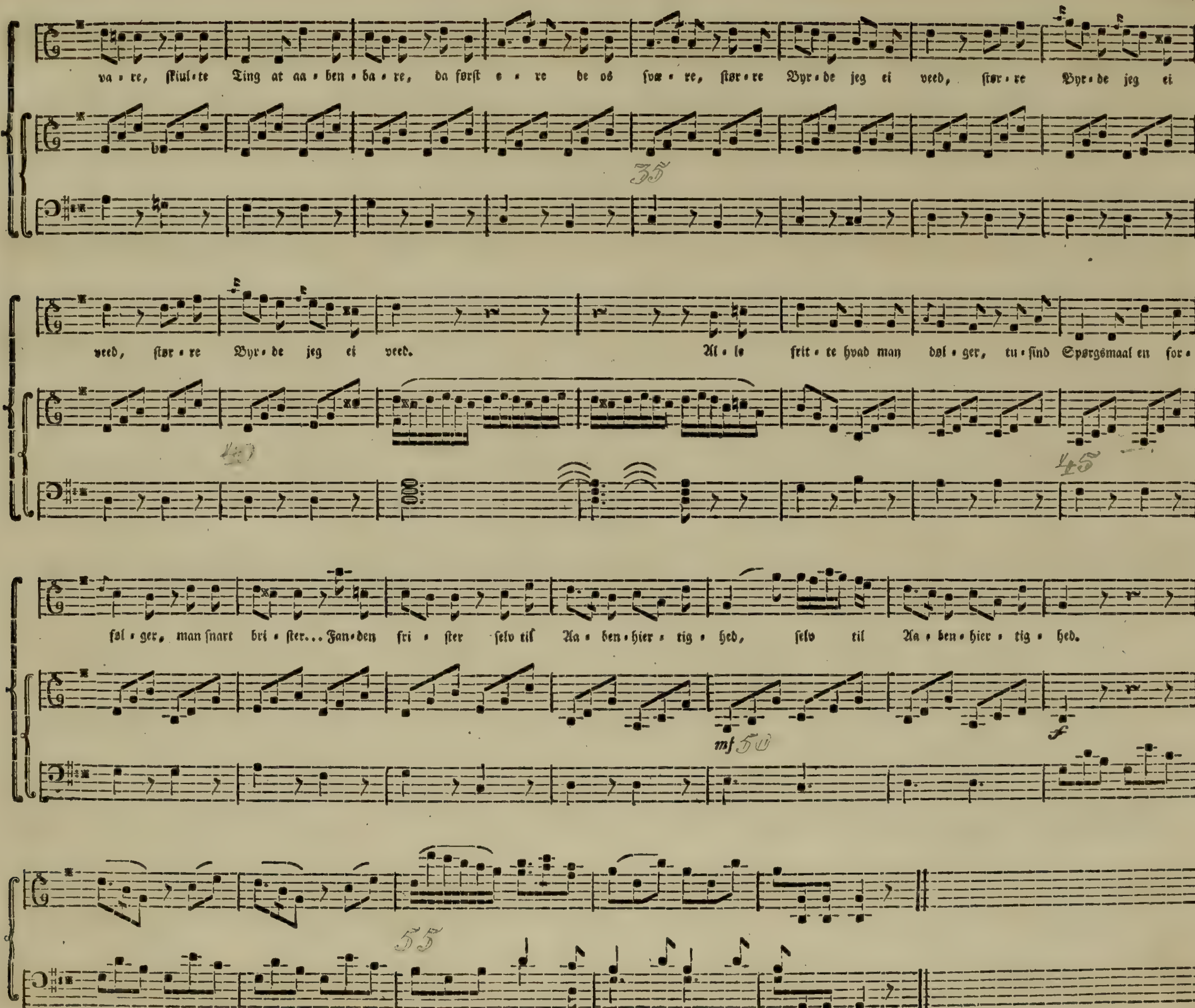

Andante con moto.
Lucas.
Jeg kun i de Øi - e - blik - ke, naar jeg nys holdt op at drik - ke, døm - me
kan om Vi - nens Smag, døm - me kan om Vi - nens Smag.
Johan.
At ei u - ret Dom skal fæl - des, lad paa nye i
Kru - set hæl - des, thi Hu - kom - mel - sen er svag, thi Hu - kom - mel - sen er svag.

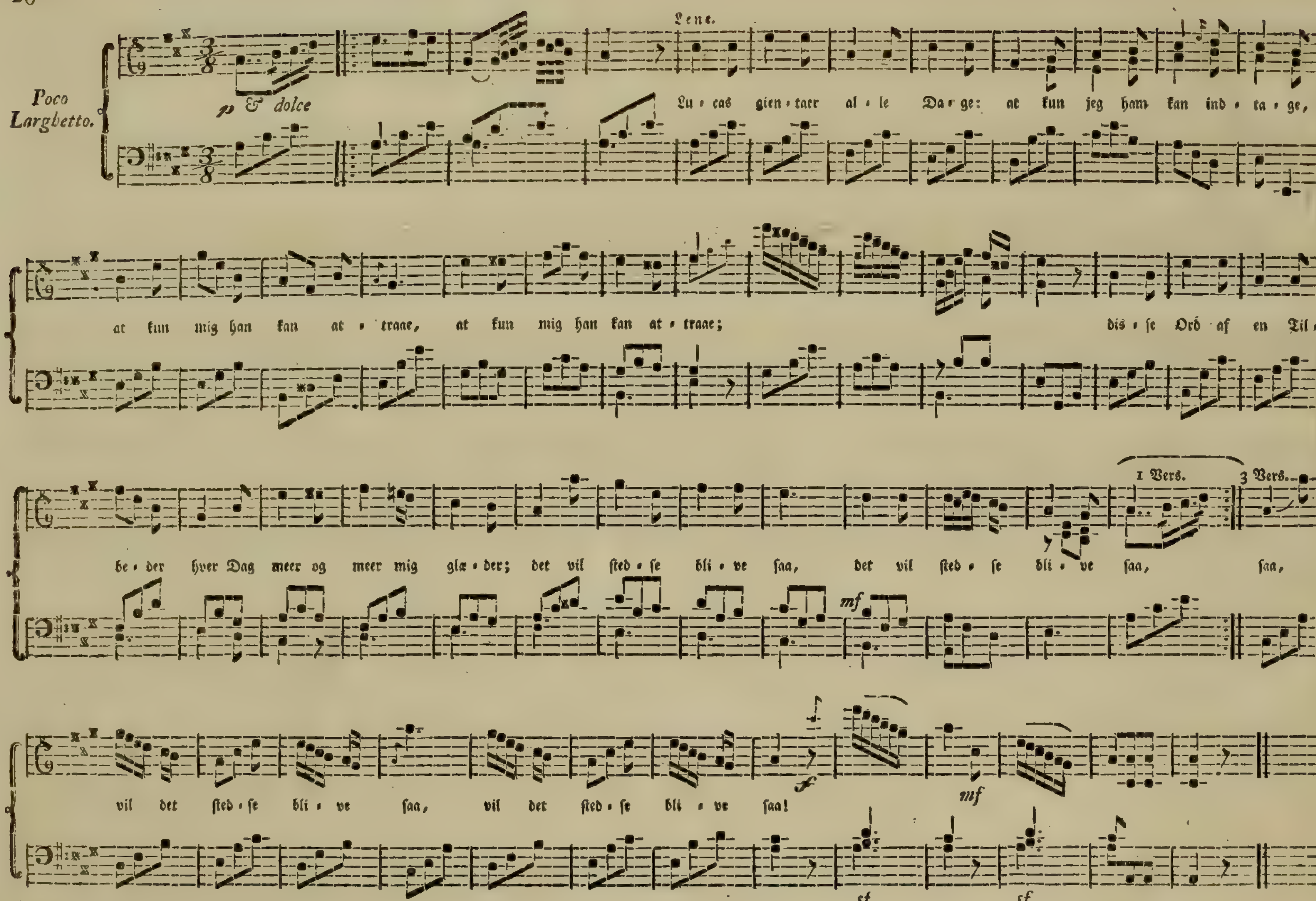

Lucas.
Vi-nen sød og her-lig sma-ger, den os læd-sker, Sorg for-ja-ger, hvad kan man sig øn-ske
Johan.
Vi-nen sød og her-lig sma-ger, den os læd-sker, Sorg for-ja-ger, hvad kan man sig øn-ske
mf
sf
sf
sf
sf
meer, hvad kan man sig øn-ske meer.
meer, hvad kan man sig øn-ske meer. Den, som eg-ne Ran-ker gi-vet, sted-se kie-rest os dog
p
Af vor Sveed den Frug-ten er, af vor Sveed den Frug-ten er. Held den! Siels og Le-gems Styr-ke bru-ger
bli-ver.
Held den! Siels og Le-gems Styr-ke bru-ger
mf

Hemmeligheden.

Andantino grazioso.
Aab-ne Hier-tet, lad saa væ-re; men for-le-gen, paa min Æ-re! man kan bli-ve naar de gi-ve een saa-
dant at ti-e med, een saa-dant at ti-e med. Mod min Ven jeg er op-rig-tig; Sa-gen i sig selv er vig-tig; men man
pla-ges naar man ta-ges saa paa Or-det un-der Eed —, saa paa Or-det un-der Eed. Naar man sig skal ta-ge

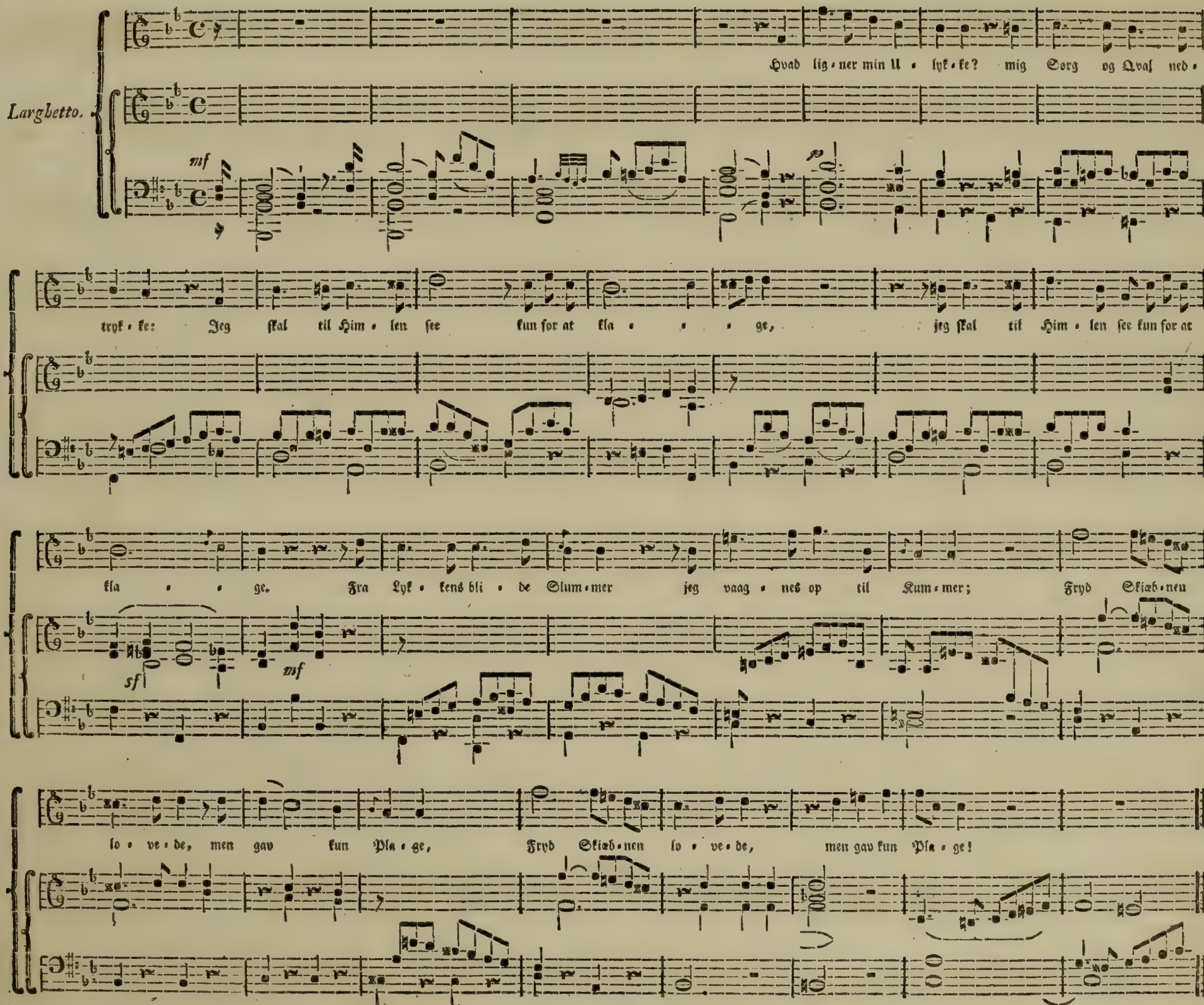

va - re, skiul-te Ting at aa - ben - ba - re, da først - - re de os svæ - re, stør - re Byr - de jeg ei veed, stør - re Byr - de jeg ei
veed, stør - re Byr - de jeg ei veed. Al - le frit - te hvad man døl - ger, tu - sind Spørgsmaal en for -
føl - ger, man snart bri - ster... Fan - den fri - ster selv til Aa - ben - hier - tig - hed, selv til Aa - ben - hier - tig - hed.

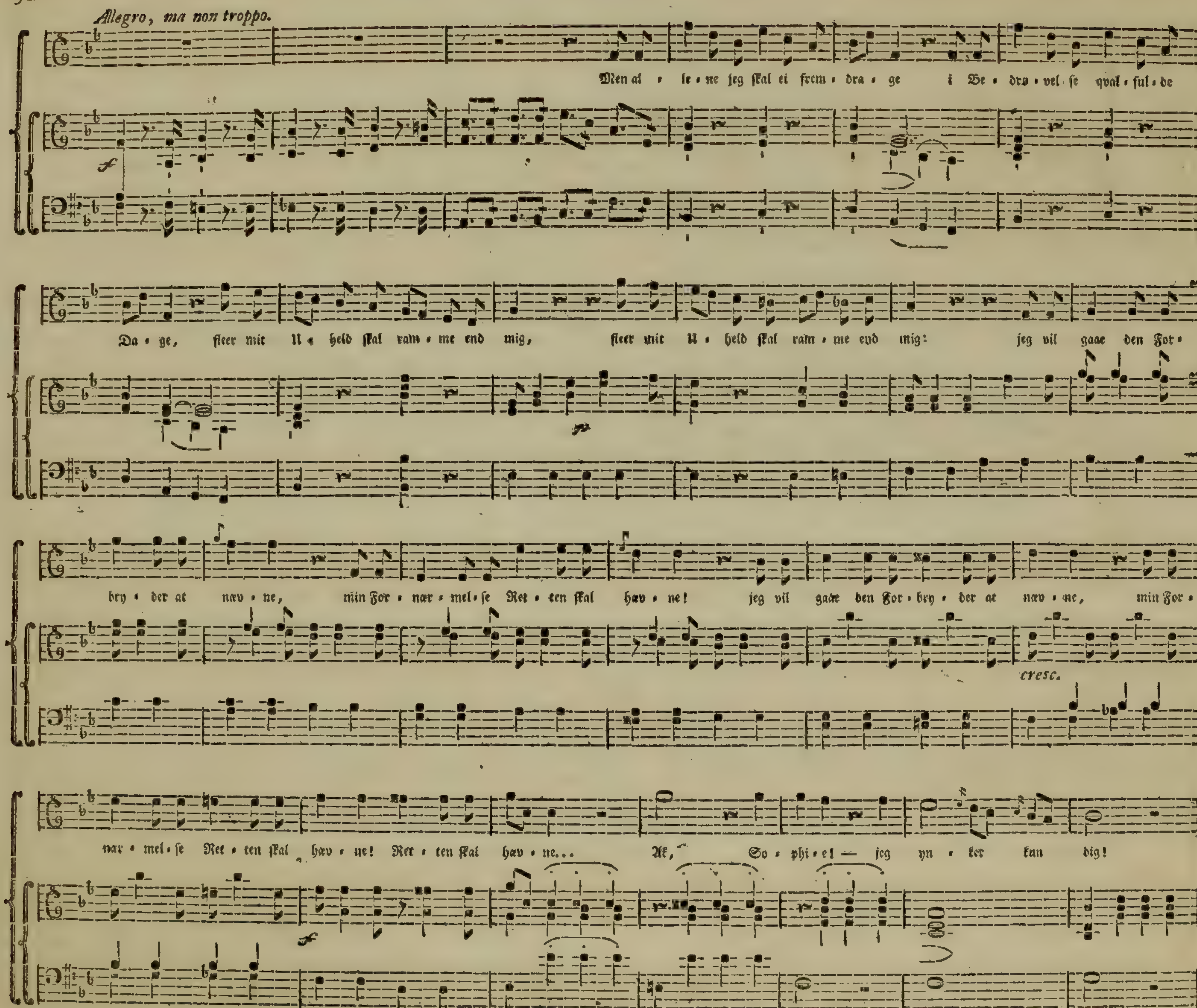

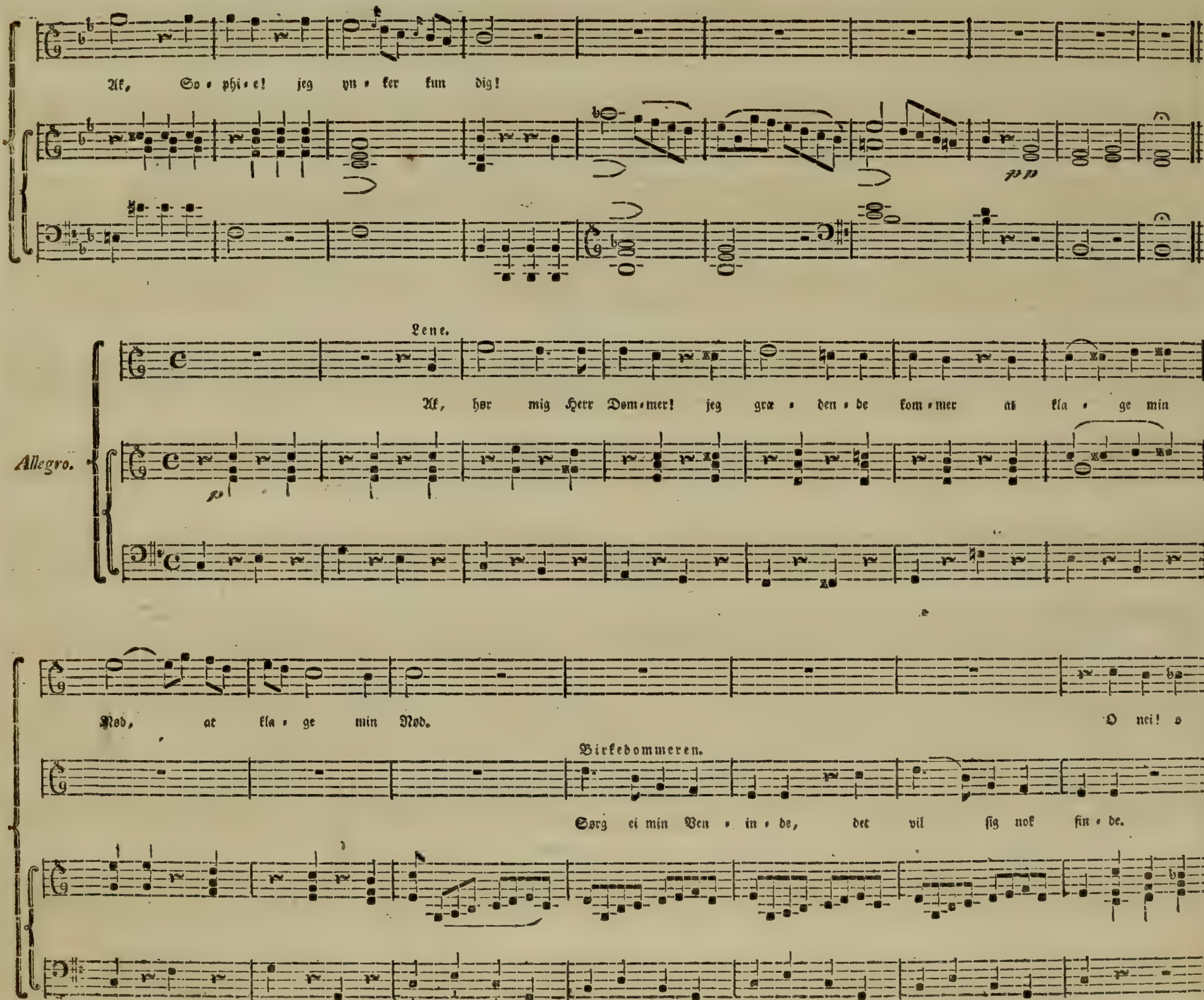
Lucas gientaer alle Dage:
At kun jeg ham kan indtage,
:,: At kun mig han kan attraae; :,:
Disse Ord af en Tilbeder
Hver Dag meer og meer mig glæder;
:,: Det vil stedse blive saa! :,:

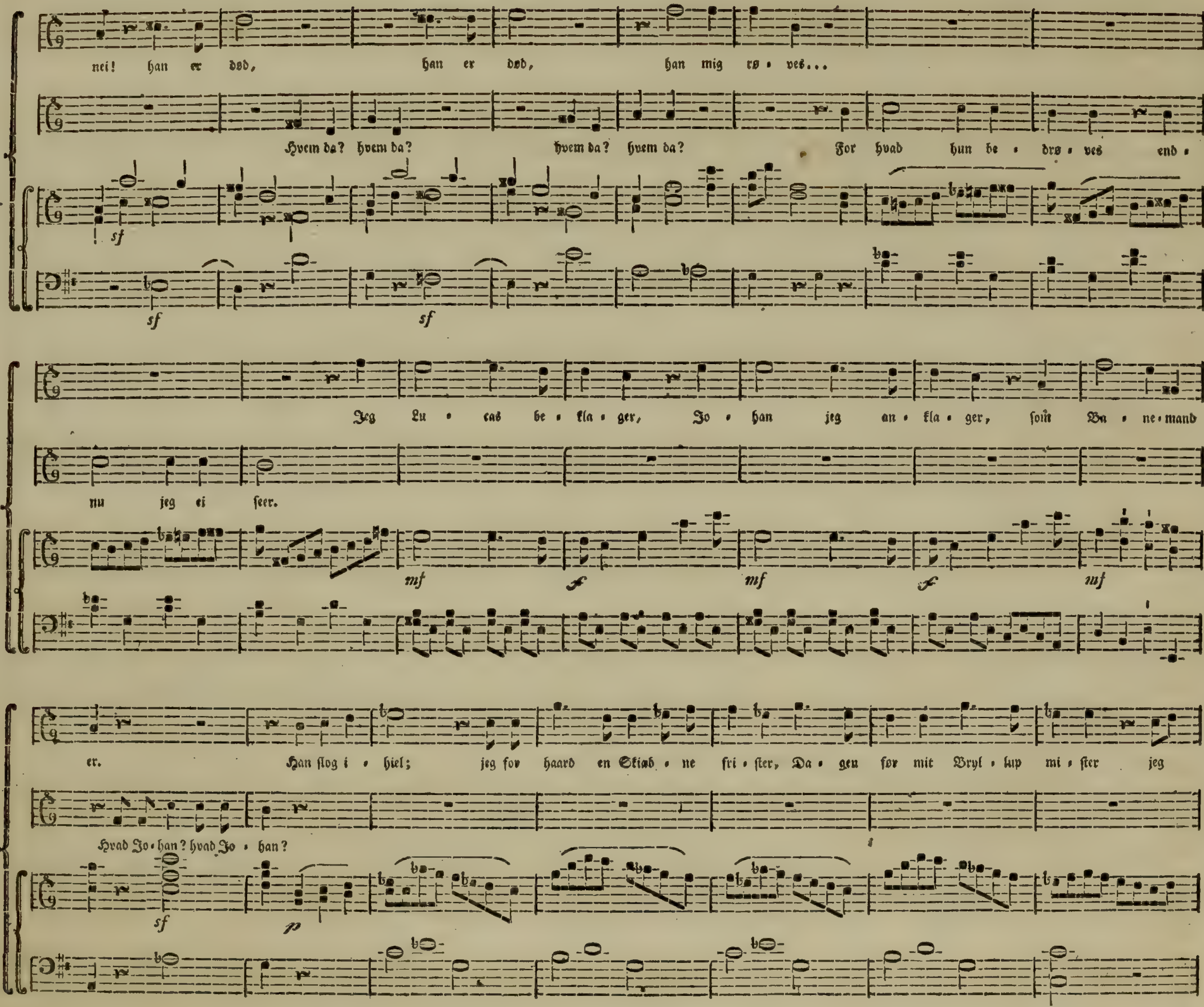
Ved de Blomster Lucas bragte
Første Gang, hvad de mig smagte!
:,: Hvor jeg henrykt dem besaae! :,:
Men de fra i Dag mig ere
Skiønt ei smukke lige kiere;
:,: Det vil stedse blive saa! :,:

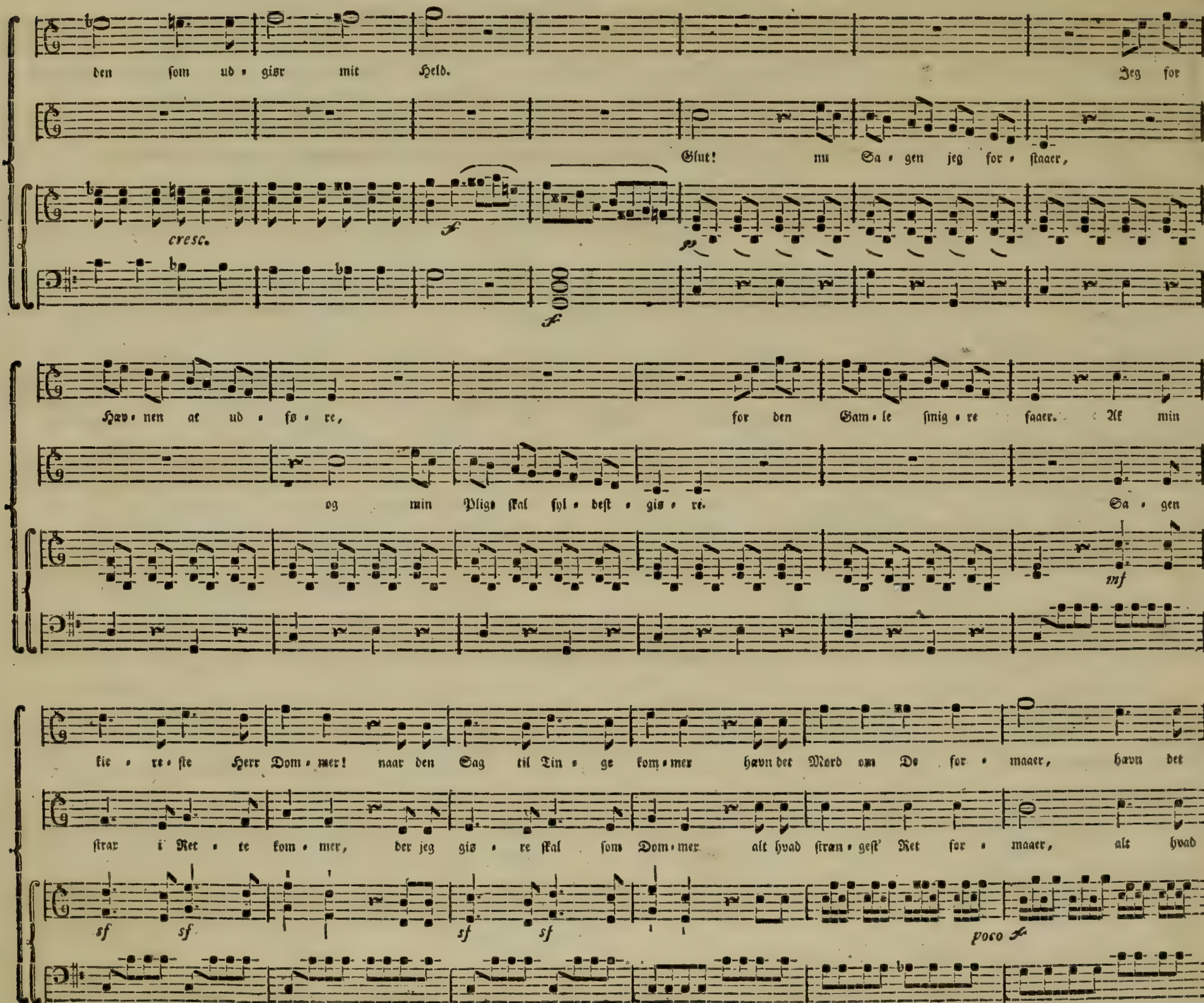
I de Lænker, os skal binde
Vi Lyksalighed vil finde,
:,: Hvert vort Ønskes Maal vi naae. :,:
Glæden blid os skal omsvæve;
Om til hundred' Aar vi leve
:,: Vil det stedse blive saa! :,:

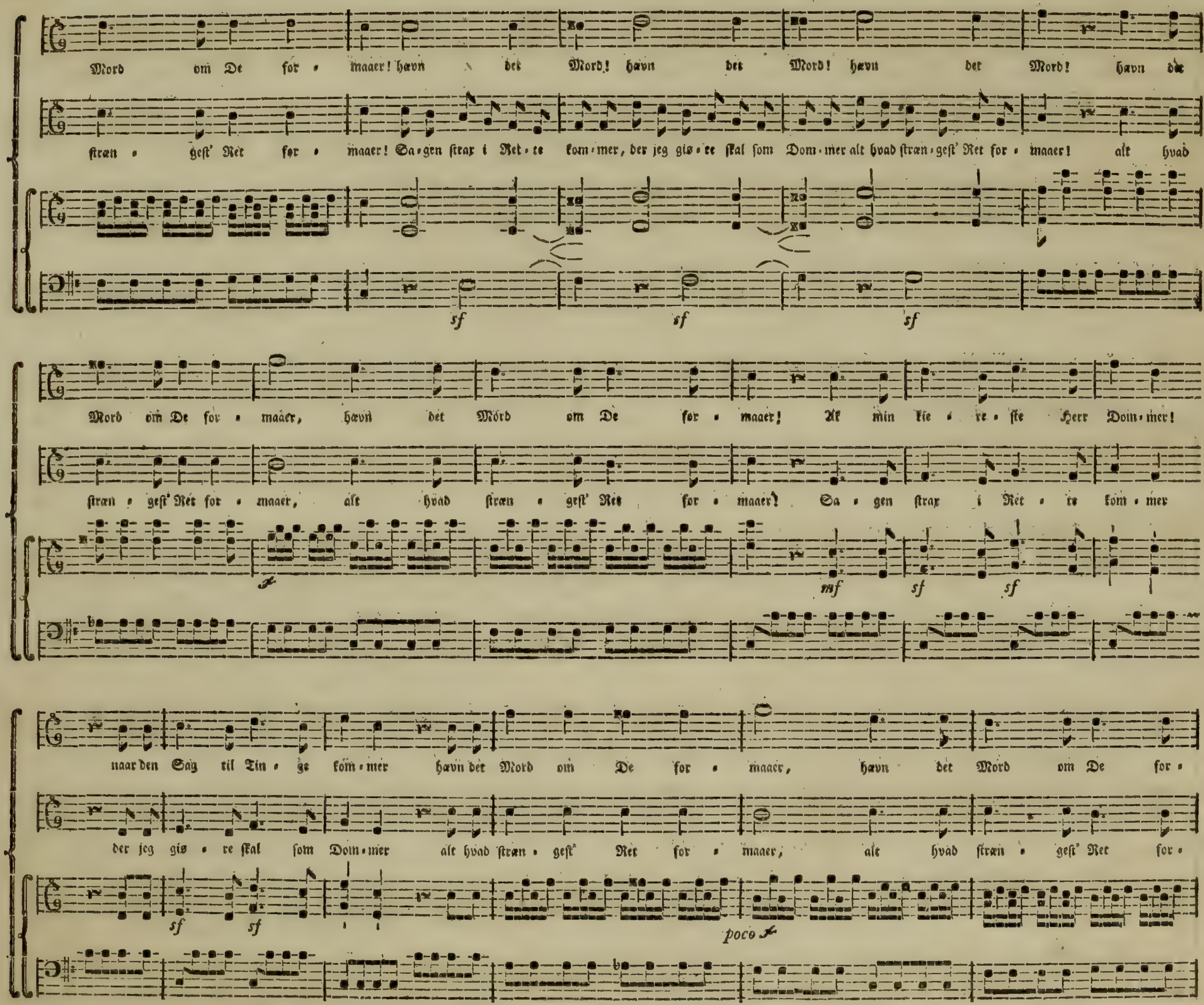

Larghetto.
mf
Hvad lig • ner min U • lyk • ke? mig Sorg og Qval ned •
tryk • ke: Jeg skal til Him • len see kun for at kla • • • ge, jeg skal til Him • len see kun for at
kla • • ge. Fra Lyk • kens bli • de Slum • mer jeg vaag • nes op til Kum • mer; Fryd Skiæb • nen
sf
mf
lo • ve • de, men gav kun Pla • ge, Fryd Skiæb • nen lo • ve • de, men gav kun Pla • ge!

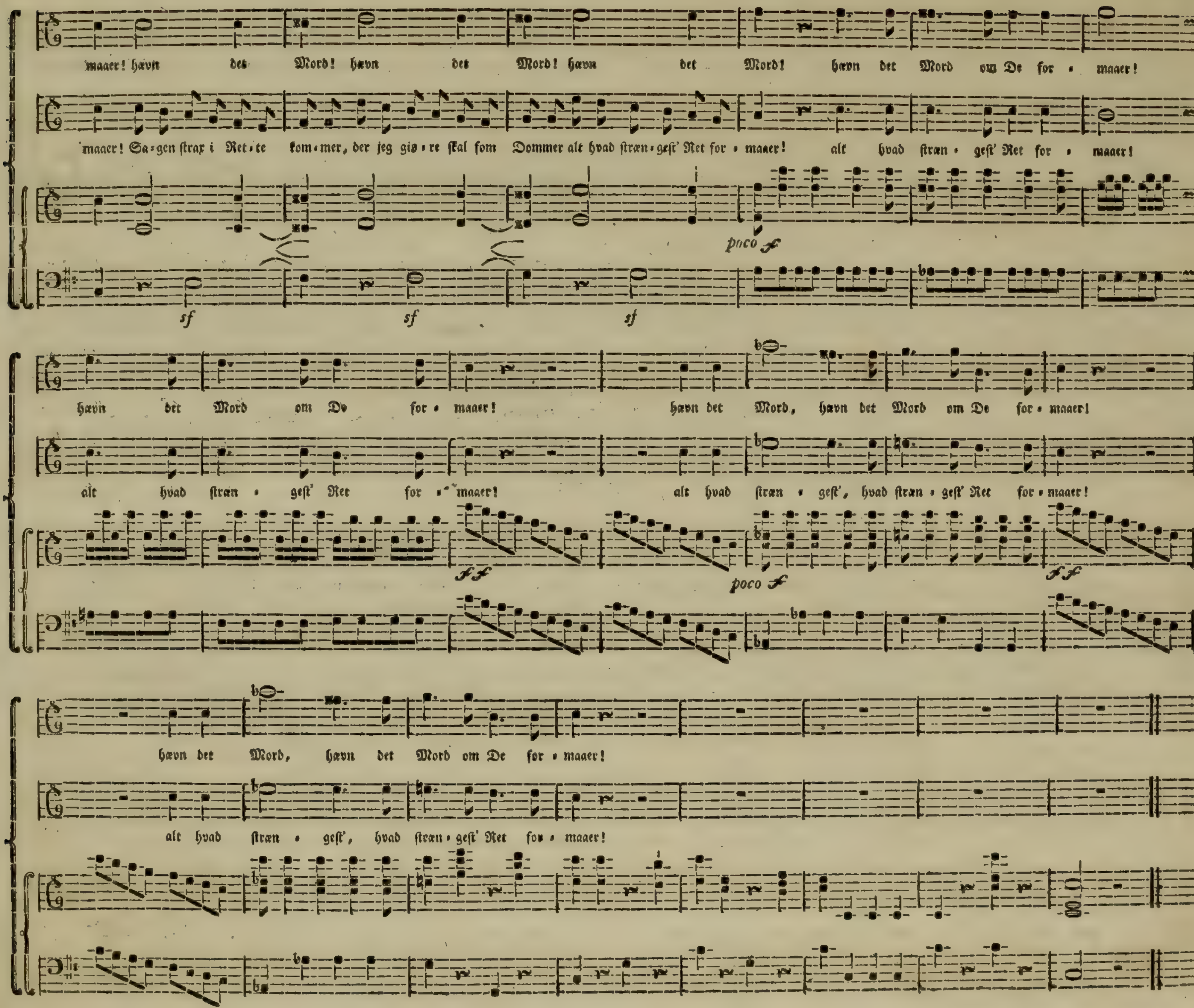

Allegro, ma non troppo.
Men al - le - ne jeg skal ei frem - dra - ge i Be - drø - vel - se qval - ful - de
Da - ge, fleer mit U - held skal ram - me end mig, fleer mit U - held skal ram - me end mig: jeg vil gaae den For -
bry - der at næv - ne, min For - nær - mel - se Ret - ten skal hæv - ne! jeg vil gaae den For - bry - der at næv - ne, min For -
nær - mel - se Ret - ten skal hæv - ne! Ret - ten skal hæv - ne... Ak, So - phi - e! — jeg yn - ker kun dig!
cresc.

Ak, So-phi-e! jeg yn-ker kun dig!
pp
Lene.
Allegro.
Ak, hør mig Herr Dommer! jeg græ-den-de kom-mer at kla-ge min
p
Nød, at kla-ge min Nød.
O nei! o
Birkedommeren.
Sørg ei min Ven-in-de, det vil sig nok fin-de.

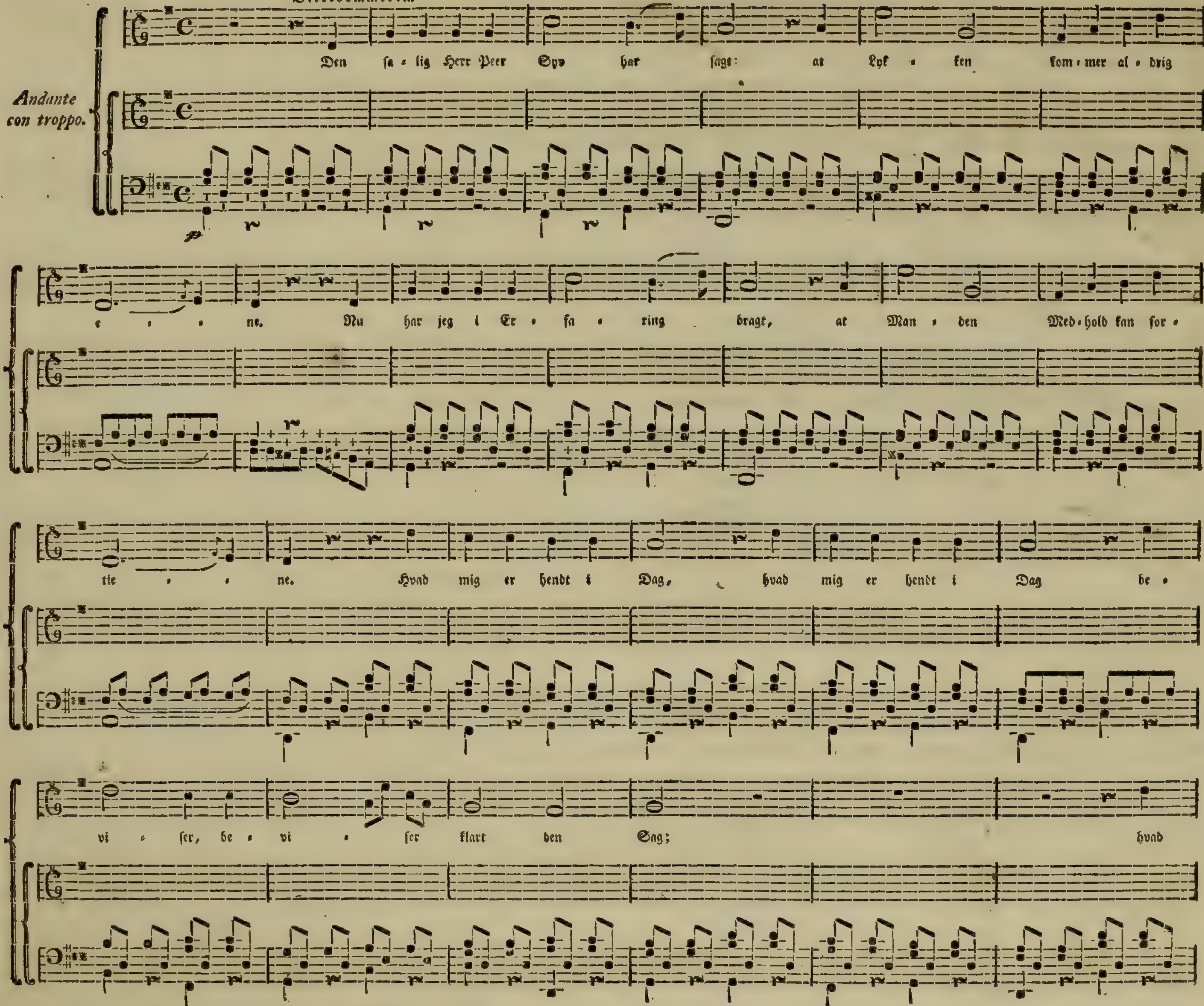

nei! han er død, han er død, han mig rø - ves...
Hvem da? hvem da? hvem da? hvem da? For hvad hun be - drø - ves end -
sf
sf
Jeg Lu - cas be - kla - ger, Jo - han jeg an - kla - ger, som Ba - ne-mand
nu jeg ei seer.
mf
f
mf
f
mf
er. Han slog i - hiel; jeg for haard en Skiæb - ne fri - ster, Da - gen før mit Bryl - lup mi - ster jeg
Hvad Jo-han? hvad Jo - han?
sf
p

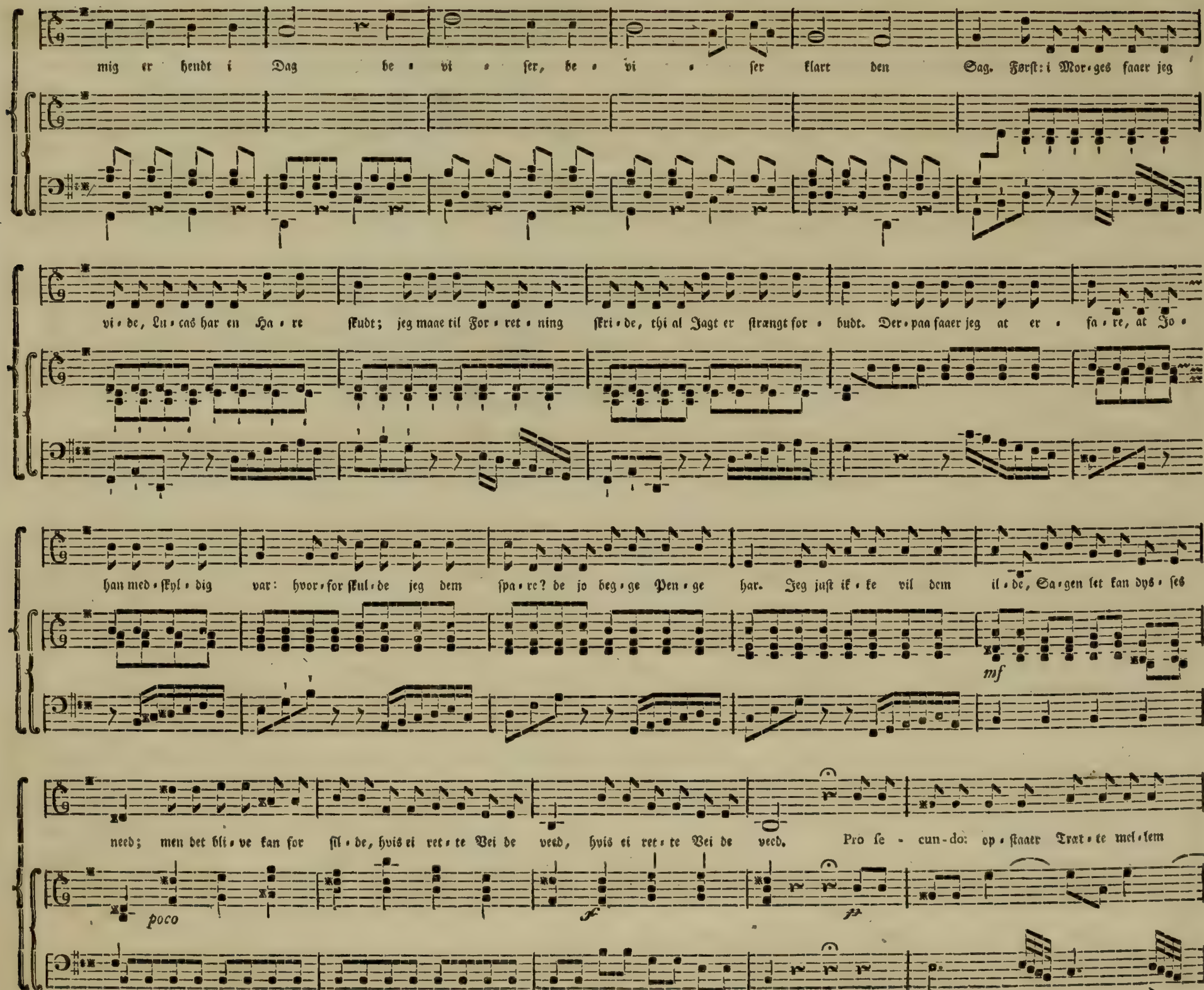

den som ud · giør mit Held. Jeg for
Glut! nu Sa · gen jeg for · staaer,
Hæv · nen at ud · fø · re, for den Gam · le smig · re faaer. Ak min
og min Pligt skal fyl · dest · gjø · re. Sa · gen
kie · re · ste Herr Dom · mer! naar den Sag til Tin · ge kom · mer havn det Mord om De for · maaer, havn det
strax i Ret · te kom · mer, der jeg gjø · re skal som Dom · mer alt hvad stræn · gest' Ret for · maaer, alt hvad
cresc.
poco f

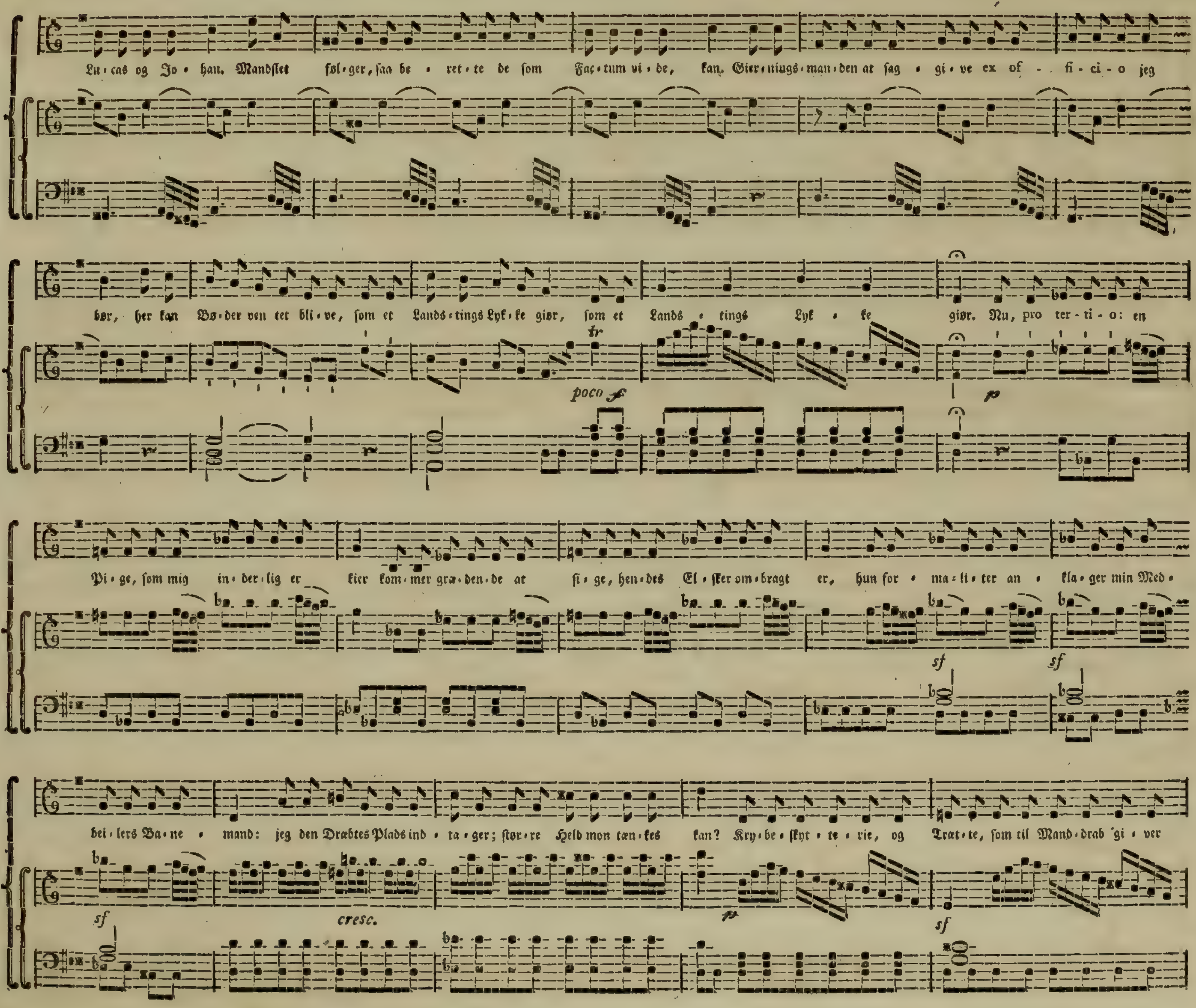

Mord om De for · maaer! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn de
stræn · gest' Ret for · maaer! Sa·gen strax i Ret·te kom·mer, der jeg giø·re skal som Dom·mer alt hvad stræn·gest' Ret for · maaer! alt hvad
sf sf sf
Mord om De for · maaer, hævn det Mord om De for · maaer! Ak min kie · re · ste Herr Dom·mer!
stræn · gest' Ret for · maaer, alt hvad stræn · gest' Ret for · maaer! Sa · gen strax i Ret · te kom · mer
f mf sf sf
naar den Sag til Tin · ge kom·mer hævn det Mord om De for · maaer, hævn det Mord om De for ·
der jeg giø · re skal som Dom·mer alt hvad stræn · gest' Ret for · maaer, alt hvad stræn · gest' Ret for ·
sf sf poco f

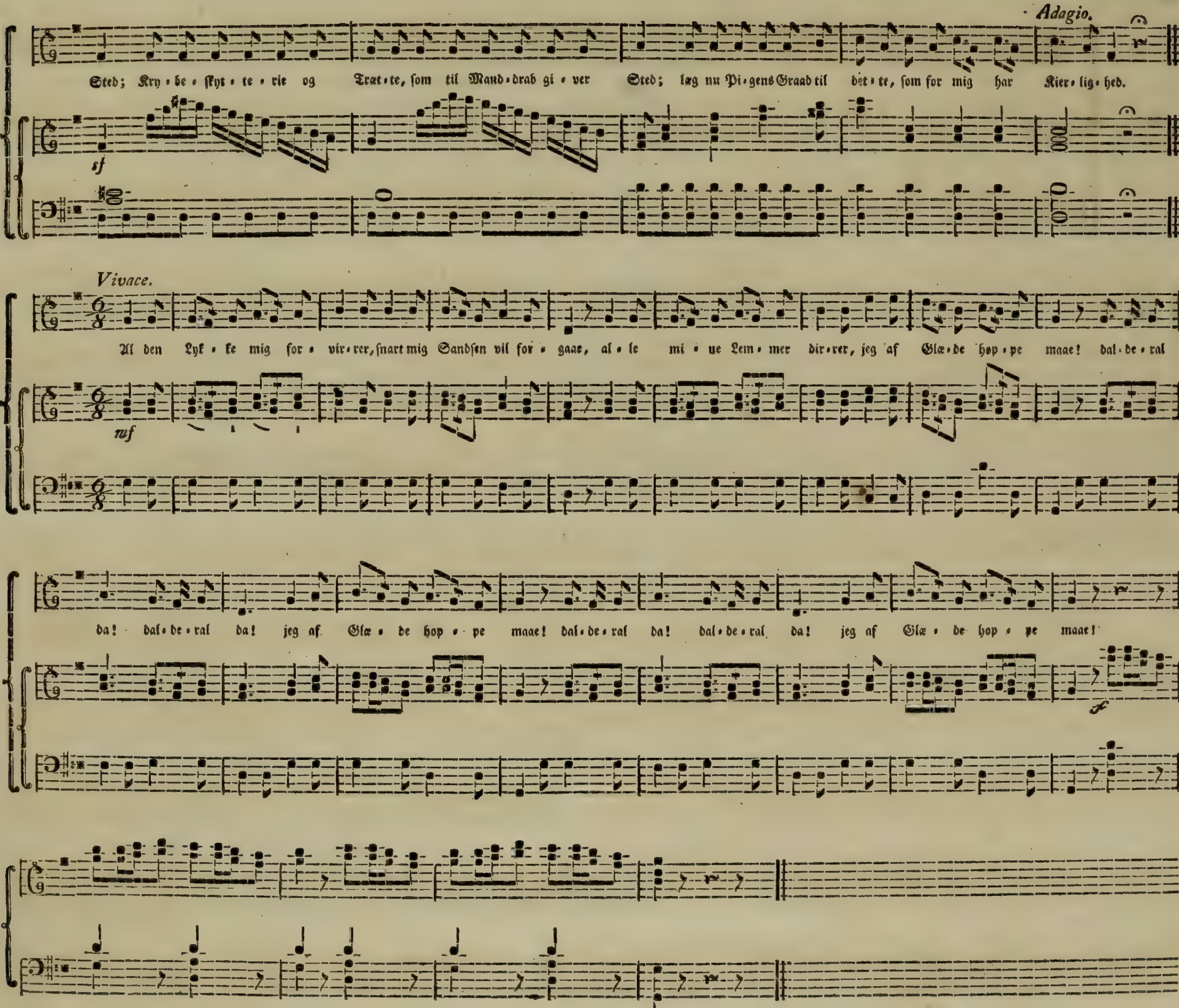

maaer! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det Mord! hævn det Mord om De for • maaer!
maaer! Sa•gen strax i Ret•te kom•mer, der jeg giø•re skal som Dommer alt hvad stræn•gest' Ret for • maaer! alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer!
hævn det Mord om De for • maaer! hævn det Mord, hævn det Mord om De for • maaer!
alt hvad stræn • gest' Ret for • maaer! alt hvad stræn • gest', hvad stræn • gest' Ret for • maaer!
hævn det Mord, hævn det Mord om De for • maaer!
alt hvad stræn • gest', hvad stræn • gest' Ret for • maaer!

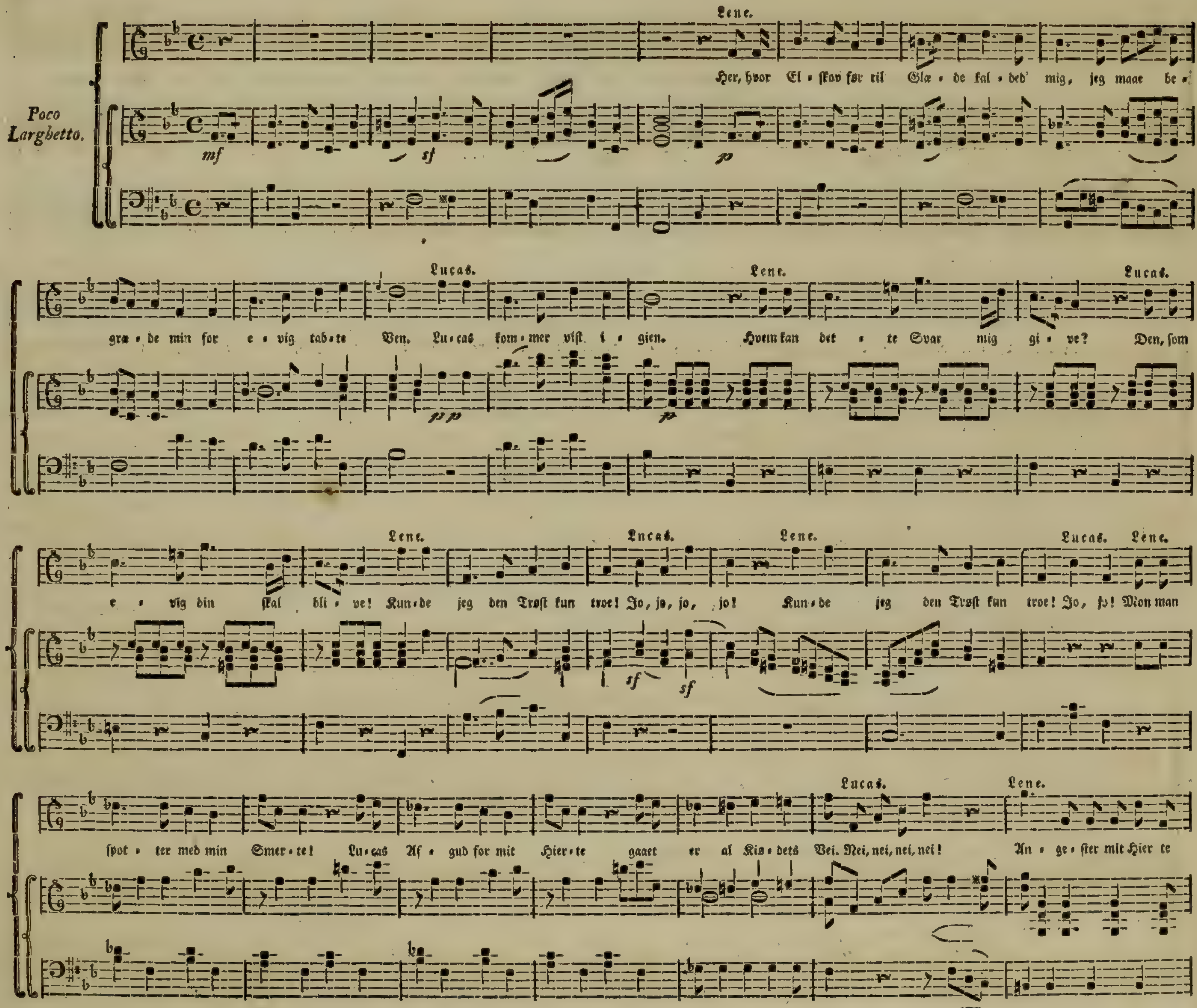
Birkedommeren.

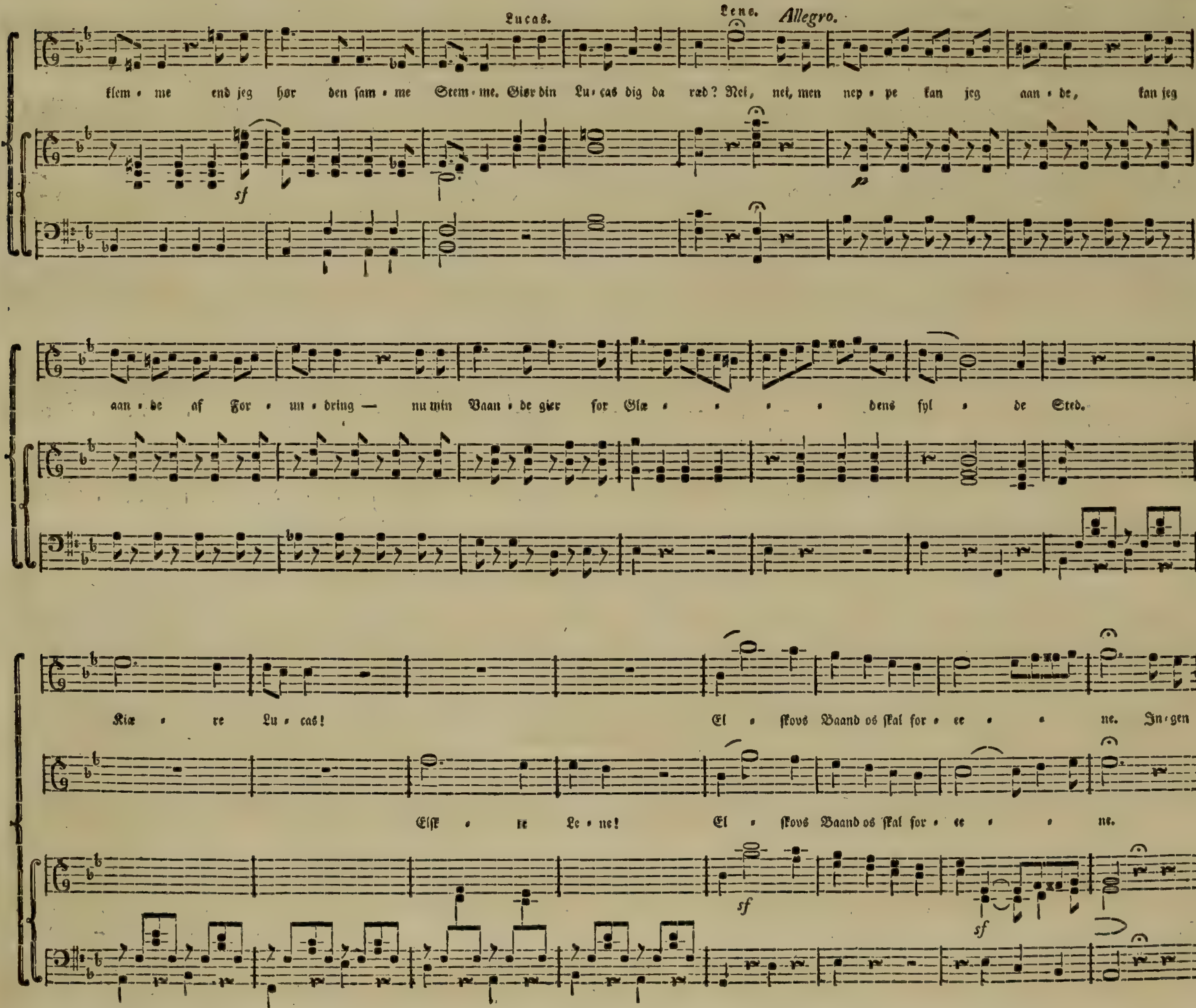

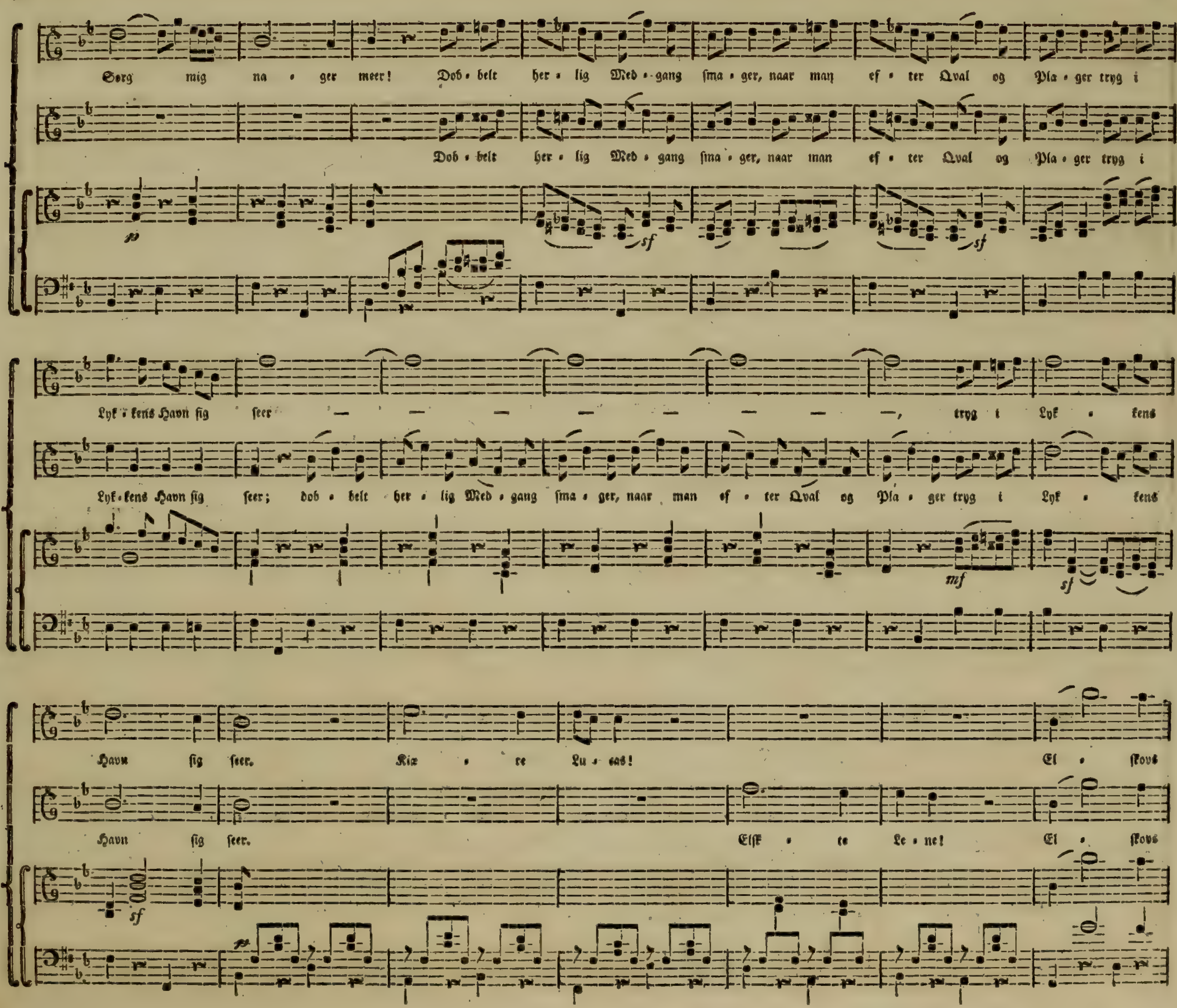

mig er hendt i Dag be - vi - ser, be - vi - ser klart den Sag. Først: i Mor - ges faaer jeg
vi - de, Lu - cas har en Ha - re skudt; jeg maae til For - ret - ning skri - de, thi al Jagt er strængt for - budt. Der - paa faaer jeg at er - fa - re, at Jo -
han med - skyl - dig var: hvor - for skul - de jeg dem spa - re? de jo beg - ge Pen - ge har. Jeg just ik - ke vil dem il - de, Sa - gen let kan dys - ses
mf
need; men det bli - ve kan for sil - de, hvis ei ret - te Vei de veed, hvis ei ret - te Vei de veed. Pro se - cun - do: op - staaer Træt - te mel - lem
poco
f
p

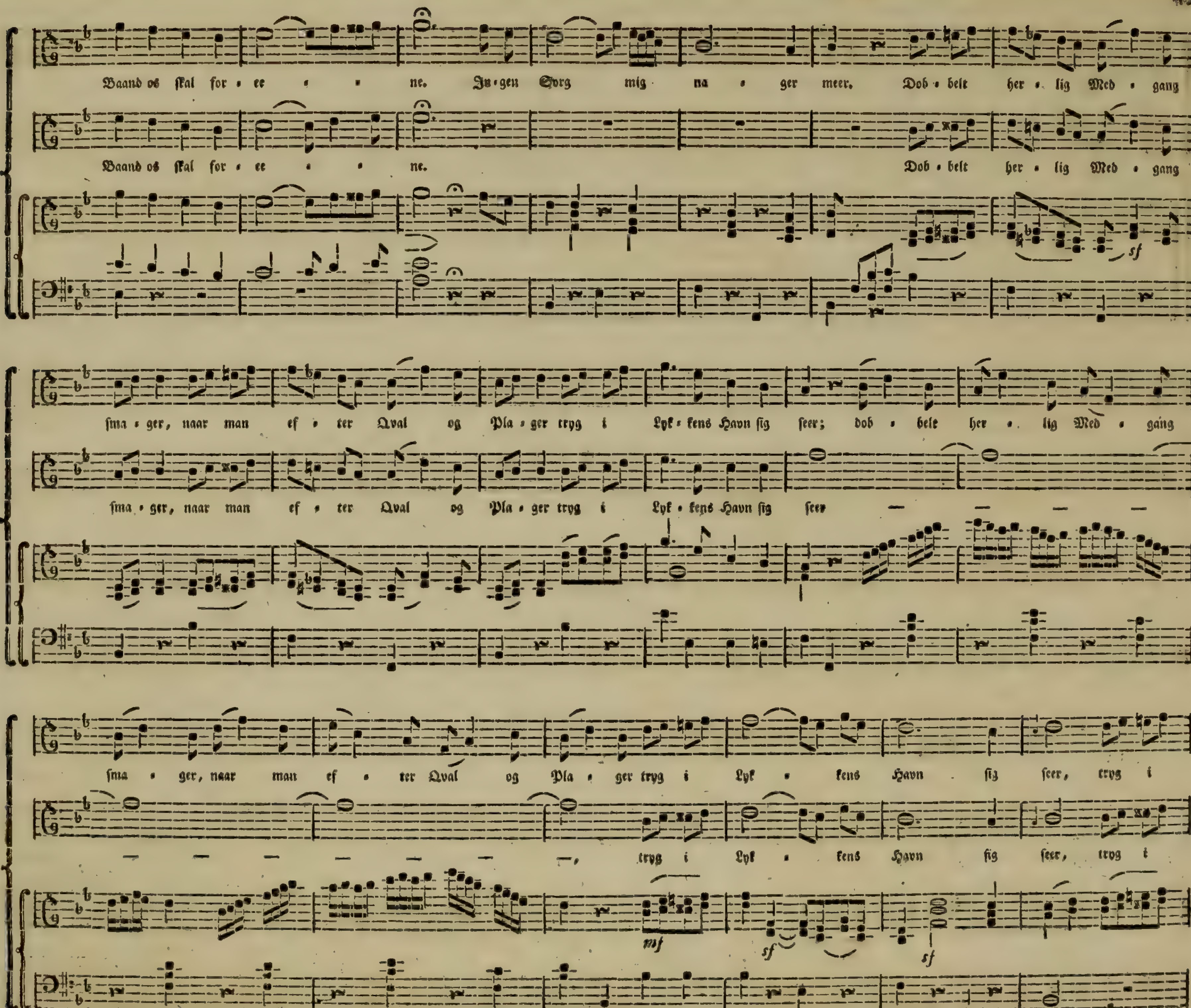

Lu·cas og Jo · han. Mandslet føl·ger, saa be · ret·te de som Fac·tum vi·de, kan. Gier·nings·man·den at sag · gi·ve ex of · · fi·ci·o jeg
bør, her kan Bø·der ven·tet bli·ve, som et Lands·tings Lyk·ke giør, som et Lands · tings Lyk · ke giør. Nu, pro ter·ti·o: en
poco f
p
Pi·ge, som mig in·der·lig er kier kom·mer græ·den·de at si·ge, hen·des El·sker om·bragt er, hun for · ma·li·ter an · kla·ger min Med·
sf
sf
bei·lers Ba·ne · mand: jeg den Dræbtes Plads ind · ta·ger; stør·re Held mon tæn·kes kan? Kry·be·skyt · te·rie, og Træt·te, som til Mand·drab gi · ver
sf
cresc.
p
sf

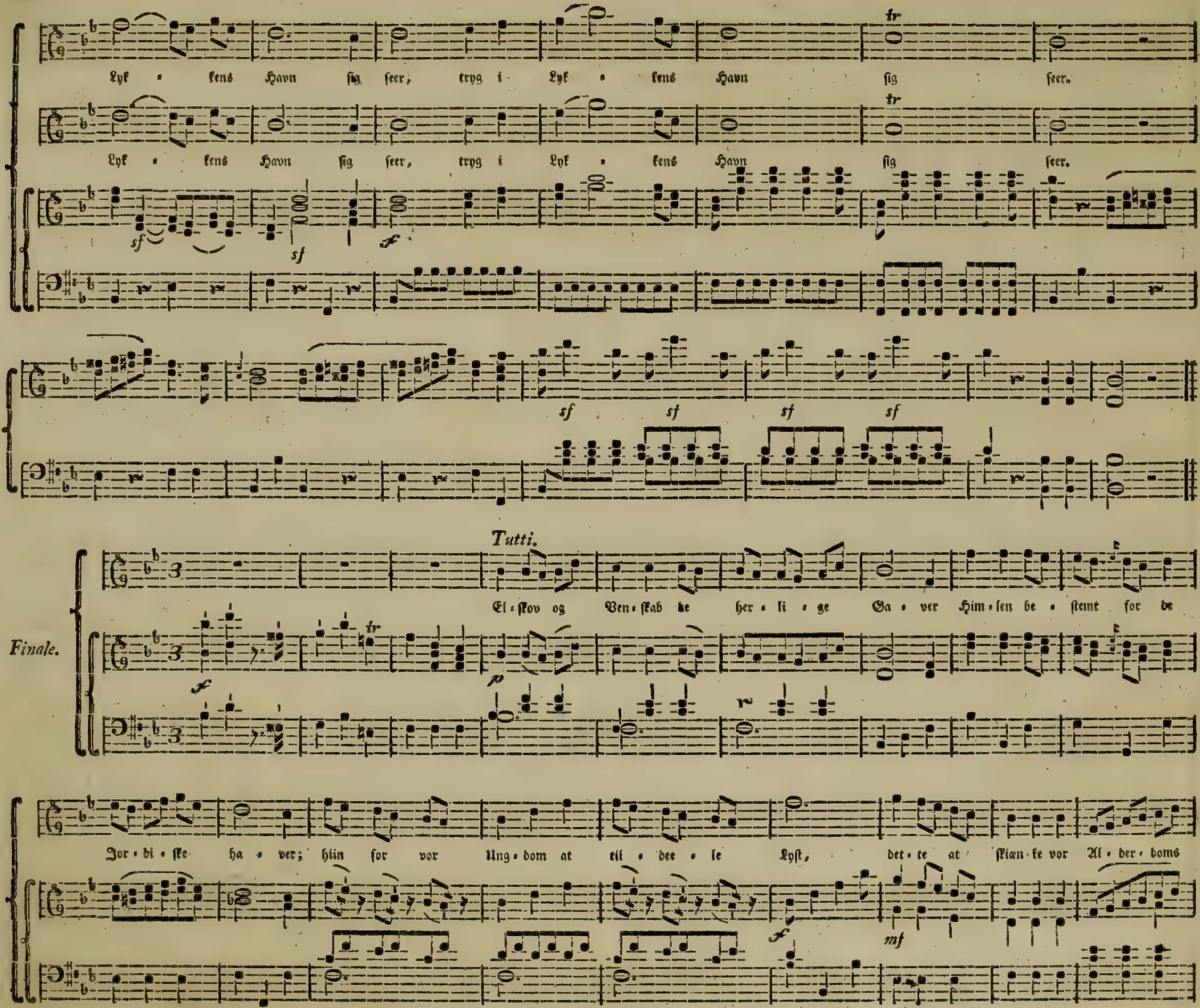

Adagio.
Sted; Kry・be・skyt・te・rie og Træt・te, som til Mand・drab gi・ver Sted; læg nu Pi・gens Graad til bøt・te, som for mig har Kier・lig・hed.
sf
Vivace.
Al den Lyk・ke mig for・vir・rer, snart mig Sandsen vil for・gaae, al・le mi・ne Lem・mer dir・rer, jeg af Glæ・de hop・pe maae! dal・de・ral
mf
da! dal・de・ral da! jeg af Glæ・de hop・pe maae! dal・de・ral da! dal・de・ral da! jeg af Glæ・de hop・pe maae!
f

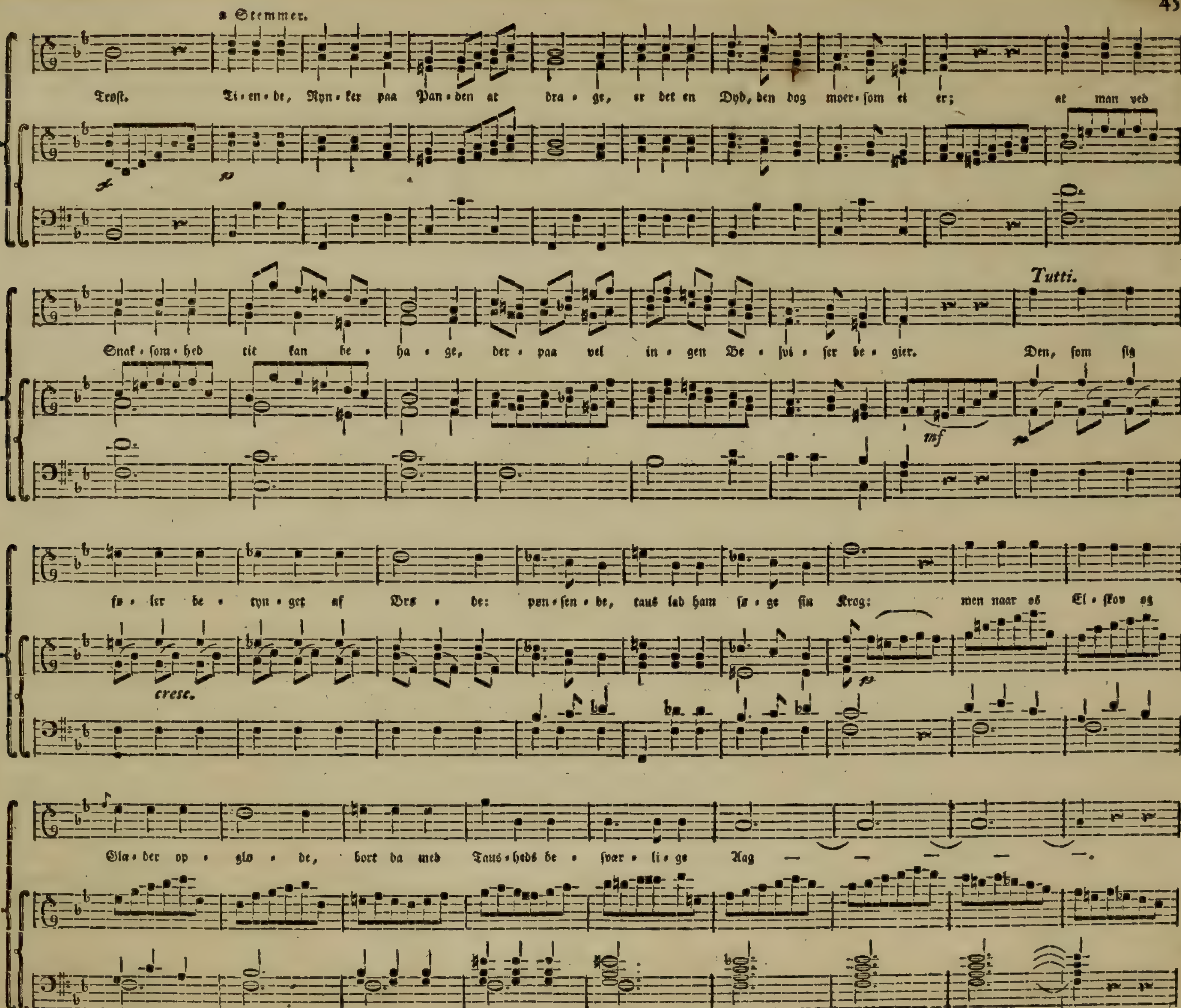

Poco Larghetto.
Lene.
Her, hvor El - skov før til Glæ - de kal - ded' mig, jeg maae be -
Lucas. Lene. Lucas.
græ - de min for e - vig tab - te Ven. Lu - cas kom - mer vist i - gien. Hvem kan det - te Svar mig gi - ve? Den, som
Lene. Lucas. Lene. Lucas. Lene.
e - vig din skal bli - ve! Kun - de jeg den Trøst kun troe! Jo, jo, jo, jo! Kun - de jeg den Trøst kun troe! Jo, jo! Mon man
Lucas. Lene.
spot - ter med min Smer - te! Lu - cas Af - gud for mit Hier - te gaaet er al Kis - dets Vei. Nei, nei, nei, nei! An - ge - ster mit Hier te

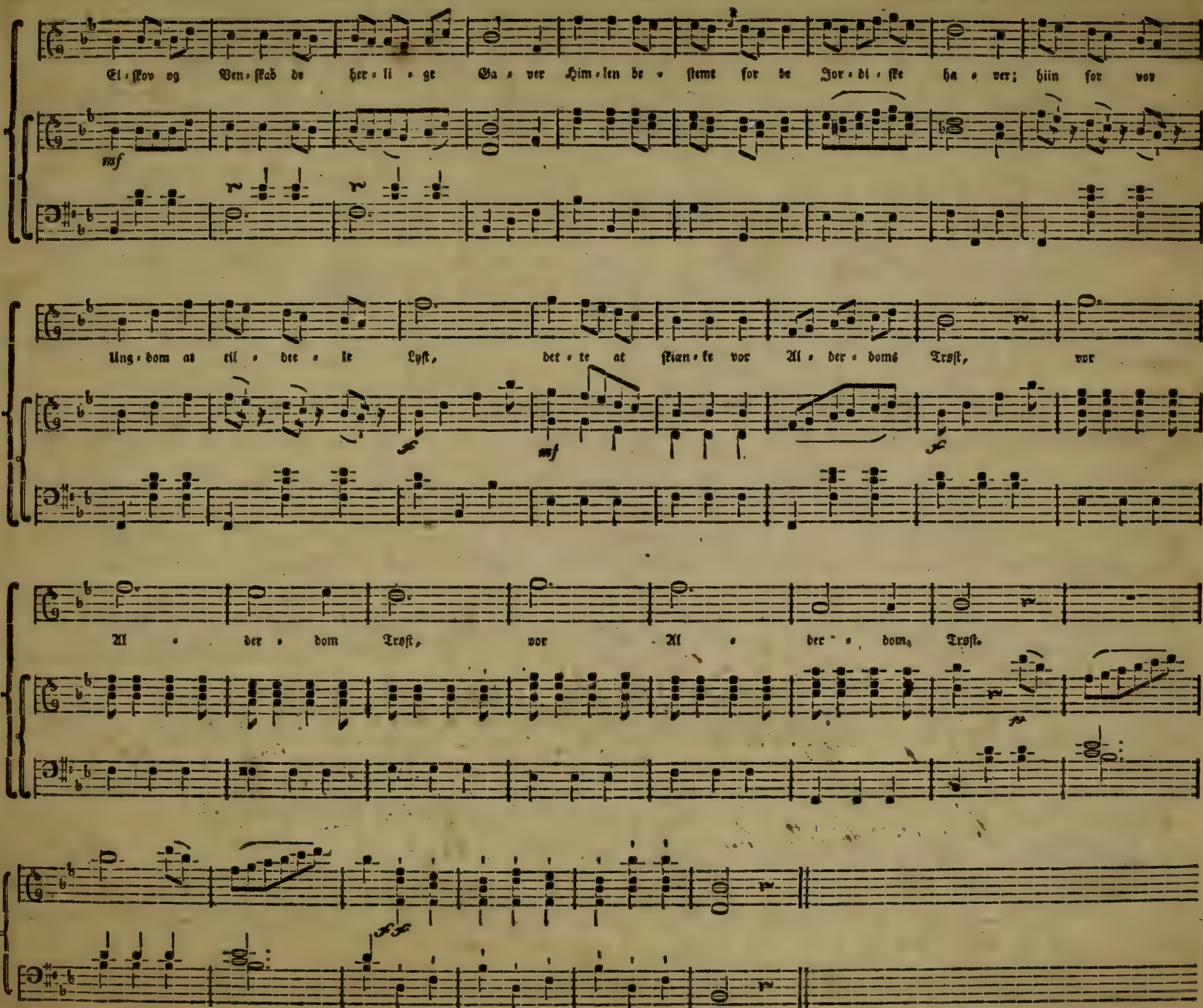

Lucas.
Lene.
Allegro.
klem · me end jeg hør den sam · me Stem · me. Giør din Lu · cas dig da ræd? Nei, nei, men nep · pe kan jeg aan · de, kan jeg
sf
p
aan · de af For · un · dring — nu min Vaan · de gier for Glæ · · · · · dens fyl · de Sted.
Kiæ · re Lu · cas! El · skovs Baand os skal for · ee · · ne. In · gen
Elsk · te Le · ne! El · skovs Baand os skal for · ee · · ne.
sf
sf

Sorg mig na - ger meer! Dob - belt her - lig Med - gang sma - ger, naar man ef - ter Qval og Pla - ger tryg i
Dob - belt her - lig Med - gang sma - ger, naar man ef - ter Qval og Pla - ger tryg i
p
sf
sf
Lyk - kens Havn sig seer — — — — — — — —, tryg i Lyk - kens
Lyk - kens Havn sig seer; dob - belt her - lig Med - gang sma - ger, naar man ef - ter Qval og Pla - ger tryg i Lyk - kens
mf
sf
Havn sig seer. Kiæ - re Lu - cas! El - skovs
Havn sig seer. Elsk - te Le - ne! El - skovs
sf
p

Baand os skal for - ee - - ne. In - gen Sorg mig na - ger meer. Dob - belt her - lig Med - gang
Baand os skal for - ee - - ne. Dob - belt her - lig Med - gang
sma - ger, naar man ef - ter Qval og Pla - ger tryg i Lyk - kens Havn sig seer; dob - belt her - lig Med - gang
sma - ger, naar man ef - ter Qval og Pla - ger tryg i Lyk - kens Havn sig seer — — — —
sma - ger, naar man ef - ter Qval og Pla - ger tryg i Lyk - kens Havn sig seer, tryg i
— — — — — — —, tryg i Lyk - kens Havn sig seer, tryg i

Lyk · kens Havn sig seer, tryg i Lyk · kens Havn sig seer.
Lyk · kens Havn sig seer, tryg i Lyk · kens Havn sig seer.
Tutti.
Finale.
El · skov og Ven · skab de her · li · ge Ga · ver Him · len be · stemt for de
Jor · di · ske ha · ver; hiin for vor Ung · dom at til · dee · le Lyst, det · te at skiæn · ke vor Al · der · doms

2 Stemmer.
Trøst. Ti-en-de, Ryn-ker paa Pan-den at dra-ge, er det en Dyd, den dog moer-som et er; at man ved
Snak-som-hed tit kan be-ha-ge, der-paa vel in-gen Be-svi-ser be-gier.
Tutti.
Den, som sig
fø-ler be-tyn-get af Ord-de: pøn-sen-de, taus lad ham sø-ge sin Krog: men naar os El-skov og
Glæ-der op-glø-de, bort da med Taus-heds be-svær-li-ge Aag — — — — —.
cresc.
mf

El·skov og Ven·skab de her·li·ge Ga·ver Him·len be·stemt for de Jor·di·ske ha·ver; hiin for vor
Ung·dom at til·dee·le Lyst, det·te at skiæn·ke vor Al·der·doms Trøst, vor
Al·der·dom Trøst, vor Al·der·dom Trøst.